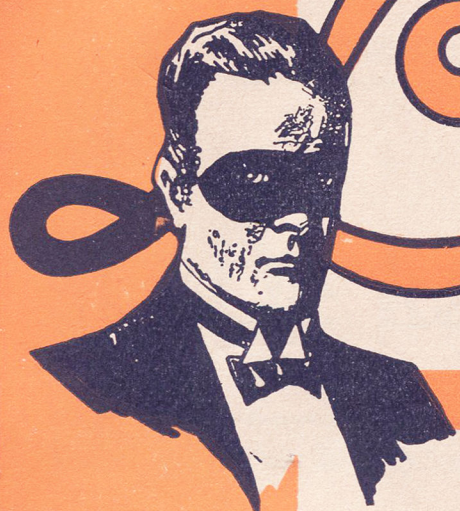

ELKE AFLEVERING BEVAT EEN VOLLEDIG VERHAAL

Lord Syster

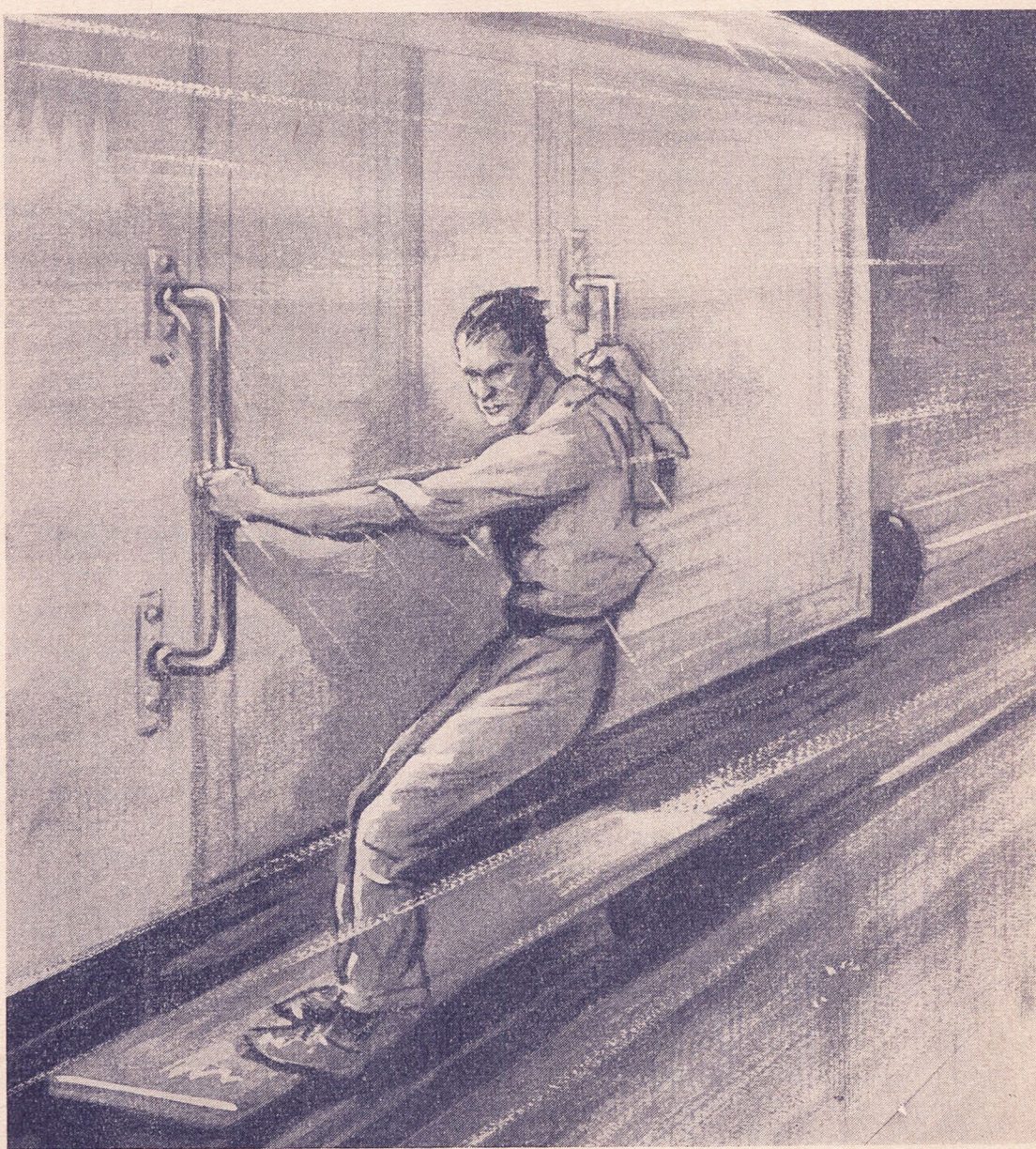
genaamd

RAFFLES

DE GROOTE ONBEKENDE

DE KANONNEN-DIEFSTAL

20 cent

No. 1195

De regen striemde Raffles in het gelaat.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM,
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

De kanonnen-diefstal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

**Wilt U thuis alles
zelf repareren?**

Zie dan pagina 32

HOOFDSTUK I.

WAT MEN AL NIET STELEN KAN.

Op een mooien, zoelen zomeravond van het vorige jaar zaten twee heeren in de restauratiezaal van de Windsor-Club in de Victoria Street te Londen te dineeren.

Beiden waren in avondkleeding, hetgeen wil zeggen, dat volgens Engelsch gebruik beiden in rok met witte das waren gekleed.

Niet iedereen kan dit costuum straffeloos dragen. Niet alleen behoort de gestalte zeer goed geproportioneerd te zijn, maar men moet ook die vrijheid en losheid van bewegingen hebben, die den waren gentleman kenmerken en die als het ware bij het costuum hooren.

Wat ook de gebreken van den Engelschman mogen zijn, deze deugd bezit hij in hooge mate. Alle volkeren van Europa en ook van de Nieuwe Wereld kunnen, wat dat punt betreft, bij hem in de leer gaan.

Aldus was het gesteld met de twee heeren,

die aan een hoektafeltje van de groote fraaie zaal rustig aan hun diner zaten.

Nu is het een feit, dat, daar de Engelschen, wanneer zij buitenshuis dineeren, gewoonlijk in avondkleeding verschijnen, er maar weinig verschil tusschen de heeren bestaat. Door de uniforme kleeding weet men vaak niet wien men aanspreekt; zoowel een hoog geplaatste lord als een kantoorbediende kunnen aan dit of aan dat tafeltje zitten te eten, zonder dat hun kleeding hen in iets onderscheidt.

De clubs maken hierop een uitzondering. Doordat sommige vereenigingen slechts hare deuren openen voor een bepaalde categorie lieden, behoeft daar geen vrees te bestaan, dat onwelkome gasten zich tusschen de anderen dringen.

De Windsor-Club maakte hierop geen uitzondering. Alleen de maatschappelijk hoogstaan-

den konden zich als lid laten voorhangen, zonder gevaar te loopen gedeballoteerd te worden.

De kellners, die in de restauratiezaal bedienden, waren zich van dit feit bewust. Niet alleen werden de spijzen met bekwamen spoed en ge-ruischloos opgediend, maar er werd geserveerd op die eigenaardige manier, die niet goed te beschrijven, maar wel heel duidelijk waar te nemen is en die getuigt van een bijzondere hoog-achting van den bediende jegens zijn hooger geplaatste.

Alle gasten in de zaal werden dan ook op deze voortreffelijke wijze bediend. Toch viel het op, dat de heeren, die aan het bewuste hoektafeltje zaten, met bijzondere onderscheiding werden behandeld.

Ofschoon de kellner, die speciaal met hunne bediening was belast, blijkbaar doorkneed was in zijn vak, ofschoon den man niets ontging en als het ware raadde wat men verlangde, toch had de gérant, die een waakzaam oog over alle tafeltjes liet gaan, om te zien of er niets op de bediening was aan te merken, geen oog af van deze twee, die blijkbaar onbewust van de onderscheiding, waarmede men hen behandelde, kalm met elkaar zaten te praten.

Het was reeds negen uur, maar nog steeds kwamen nieuwe gasten binnen en zonder onderscheid werden de beide heeren door de binnenkomenenden met een vriendelijken glimlach en lichte neiging begroet.

Het waren leden, die hun vice-president groetten.

Die vice-president was Lord William Aberdeen en deze was het, die aan het tafeltje in den hoek met zijn vriend en medewerker Charles Brand, zat te eten.

Ofschoon, zooals gezegd, beiden met die onnavolgbare gratie, die het geheim der Engelsen schijnt te zijn, hun avondkostuum droegen, was er in het uiterlijk van die twee groot verschil.

Lord Aberdeen was tamelijk lang, slank en donker van uiterlijk. Zijn glanzend zwart haar begon aan de slapen een weinig te grijzen, maar in zijn fraaie, grijze oogen, die soms met een eigenaardigen metaalglans konden schitteren, gloeide een ontembaar, jeugdig vuur, dat getuigde van grooten levenslust. De neus was fijn besneden, evenals de lippen, terwijl een lichte blos, die door de eenigszins gebruide huid van de wangen heenscheen, een goede gezondheid verried.

Charles Brand was in vele opzichten zijn antipode. Hij was eerder klein dan middelmatig zelfs met eenige neiging naar corpulentie. Zijn blonde, eenigszins krullende haren stoorden zich schijnbaar weinig aan kam of lotion en in het blozende, jongensachtige gelaat tintelden een

paar eeuwig lachende oogen.

Ook hij had menigen groet te beantwoorden.

Tegen half tien had de drukte in de zaal haar toppunt bereikt. Alle tafeltjes waren bezet, aan het heen en weer loopen der kellners scheen geen einde te komen, terwijl het geroezemoes der stemmen luid opklonk.

Op dat tijdstip echter liep aan verscheidene tafeltjes het diner ten einde; ook aan dat van Lord Aberdeen, die, nadat de blauwe rookwolkjes van de geurige havana, die naar de zoldering opkringelden, aankondigden, dat de heeren het dessert beëindigd hadden, met zijn metgezel opstond en links en rechts buigend, de zaal verliet.

In de breede, marmeren gang stonden zij nog een oogenblik te praten, blijkbaar overlegend hoe den avond verder door te brengen.

Het duurde even voor zij tot overeenstemming waren gekomen, toen wendde Brand zich tot den piccolo, die in zijn hemelsblauw jasje met meer koperen knopen dan men in vijf minuten tellen kan, achter de glazen vestibuledeur stond en verzocht hem de auto van Lord William Aberdeen te laten voorkomen.

Terwijl de vlugge jongen zich van zijn taak kweet, gingen beide heeren naar boven, naar de particuliere kamer van Lord Aberdeen, waarover deze als vice-president beschikte, verfrischten zich daar, namen hoed en stok en ook een lichte overjas, die zij over hun arm hingen en daalden toen wederom de breede trappen af, om, beneden gekomen, te vernemen, dat de auto van Mylord voorstond.

De auto was een groote, fraaie Rolls Royce van het limousine type en werd bestuurd door een reusachtigen chauffeur, Henderson geheeten, die reeds verscheidene jaren bij den lord in dienst was en zijn meester blijkbaar hoogelijk vereerde.

Lord Aberdeen knikte hem vriendelijk toe en zeide toen, terwijl Brand het portier reeds opende:

— Opera, Convent Garden, James!

— Jawel, Mylord, was het antwoord.

Nadat Henderson zich er van overtuigd had dat beide heeren waren gezeten, zette hij den wagen in beweging en stuurde hem met groote handigheid door de overvolle straten naar het bekende Londensche opera-gebouw.

Het seizoen was pas begonnen, om welke reden men eenige buitenlandsche gasten had geëngageerd, zoodat het dan ook zeer vol was.

Maar Lord Aberdeen had een loge voor het geheele seizoen, zoodat hij zich daarom niet behoefde te bekommeren en onmiddellijk plaats kon nemen.

Het tweede bedrijf was reeds aan den gang, de zaal was donker en daar het logeurtje

onhoorbaar open- en dichtklapte en de heeren zich beijverden geen gerucht te maken. verliep hun binnentreden dan ook zonder eenige stoornis.

Het toeval wilde, dat de zanger juist het beroemde Toreador-lied aanhief en ofschoon er heel wat toe behoort om dit mooie, maar eenigszins afgezaagde lied tot zijn recht te laten komen, slaagde de Italiaansche zanger, die voor 't eerst deze rol in de Engelsche wereldstad vervulde, hierin volkomen, hetgeen als bewijs kon strekken, dat hier een waar artist voor het voetlicht stond.

Lord Aberdeen en zijn vriend, die beide fijnproevers waren op het gebied der kunst, waren dan ook onmiddellijk geheel en al aandacht en schenen het volstrekt niet te betreuren, dat zij, hoewel laat, nog naar de opera waren gegaan.

De tijd vloog dan ook om en het was met eenige verbazing, dat zij elkaar in het gelaat zagen, toen het scherm eindelijk daalde.

Het elektrische licht in de kristallen kronen ging op en de artisten hadden een daverend applaus in ontvangst te nemen.

Niet zoodra echter viel er op het tooneel niets meer te zien of te hooren, of Lord Aberdeen's rusteloze geest had zich reeds van een ander onderwerp meester gemaakt en hij zag met zijn doordringende, grijze oogen om zich heen, alle aanwezigen als het ware opnemende.

— Kijk Charles, zeide hij, nadat hij zijn oogen gericht had op de vlak tegenover liggende loge, kijk, daar zit Eden! Zie je hem ook zitten?

Brand keek in de aangeduide richting en knikte toen met het hoofd.

— Ja zeker, zie ik hem zitten en ik zie nog meer ook. Achter hem zit Neville Chamberlain, warempel, daar zit Mac Donald ook, je weet wel, de oud-premier.

— Je hebt gelijk, Charles, zei Lord Aberdeen, je oogen behooren nog tot de beste... ik vraag me af wat deze hooge heeren er toe heeft gebracht in elkaars gezelschap vanavond de opera te bezoeken in plaats van in gezelschap van de respectieve echtgenooten.

— Ik denk, hernam Brand, dat er een of andere conferentie is geweest en dat de heeren wegens het late uur er de voorkeur aan hebben gegeven te Londen te blijven, in plaats van een vermoeiende reis naar hunne respectievelijke buitenplaatsen te ondernemen en daarom, ten einde den avond door te brengen, hierheen zijn gekomen.

— Dat lijkt me niet onmogelijk, Charles, alleen vraag ik me af wat er aan de hand is, hetgeen hen kan hebben genoopt, midden in de

zomervacantie naar Londen te komen om besprekingen te houden. Er moet toch bepaald iets bijzonders zijn, anders...

— Ja, dat heb ik me ook al afgevraagd. Er is veel in de buitenlandsche politiek, dat op iets verontrustends wijst, maar bepaald dreigend is de toestand toch niet.

— Nu, Charles, zei Lord Aberdeen op het laatst, we zullen ons er het hoofd maar niet over breken. Als er iets bijzonders gaande is, zullen we het spoedig genoeg in de bladen lezen en anders...

— Anders?...

— Anders zal ik er niet minder rustig om slapen, vulde Lord Aberdeen glimlachend den zin aan.

Spoedig ving de voorstelling wederom aan, het stemmengeromezemoes verstomde, het voetlicht ging op en weldra waren de bezoekers verdiept in de aanschouwing van de artisten, die hier met verrukkelijke stemmen en voortreffelijke actie het lot van de schoone, zwartoogige sigarettenmaakster Carmen en haar mienaar vertolkten.

Aan het slot werd den hoofdpersonen een ware ovatie gebracht en de zaal werd door de bezoekers, die onder het heengaan nog met geestdrift spraken over de voortreffelijke voorstelling, verlaten.

Een lange rij automobielen stond te wachten, waaronder ook die van Lord Aberdeen. De beide heeren, die de voorstelling tot het laatst hadden bijgewoond, hetgeen zij slechts zelden deden en hetgeen als een bewijs gelden mocht, dat deze voorstelling hen meer dan gewoonlijk had geboeid, sloegen de met roode zijde gevoerde zwart lakensche cape om de schouders en zochten hun auto, die de zestiende in de rij was, op.

Henderson behoefde dit keer geen bevel, daar hij wist, dat de gewoonte van zijn meester was, na een late voorstelling te hebben bijgewoond, direct naar zijn woning te gaan.

Nog geen half uur nadat de opera-voorstelling was geëindigd, zaten beiden dan ook in hun gezellige bibliotheek een kop koffie te drinken.

Intusschen keek Lord Aberdeen de post door en had Brand zich van de kranten en tijdschriften meester gemaakt, om die in te zien.

— Wat is er, Charles, iets bijzonders? informeerde hij.

— Ach neen, veel bijzonders is het niet, maar toen ik dit berichtje las, moest ik onwillekeurig aan de illustere verzameling in de loge van Covent Garden denken, omdat ik het direct met de heeren ministers in verband bracht.

Terwijl hij dit zei, wees hij op een bericht in de „Westminster Guardian”, welk dagblad zooals men weet, door de meesten als de spreek-

trompet van de regeering wordt beschouwd.

— Kijk, hier staat het, zei Brand, terwijl hij het blad aan zijn vriend wilde overhandigen.

— Lees het me maar even voor, wil je? zei deze echter, daar hij naar het scheen, nog niet met de post gereed was.

En Brand las:

Wij vernemen van welingelichte zijde, dat binnenkort het Kensington Park een even fraaie als zeldzame versiering te wachten staat.

In het arsenaal te Woolwich namelijk bevinden zich een drietal kanonnen, die kort na het uitbreken van den oorlog op de Duitschers werden veroverd. Daar aan deze verovering verschillende waardevolle herinneringen voor de regeering zijn verbonden en omdat de kanonnen zelf, hoewel van een verouderd type, of misschien juist daarom, zeer schilderachtig en decoratief zijn, wenscht men ze in dat gedeelte van het Kensington Park, dat vlak tegenover het standbeeld van den Prince Consort is gelegen als versiering te plaatsen.

Het lijkt geen twijfel of dit besluit zal bij alle Londenars instemming vinden. Naar verluidt zijn de voorbereidende maatregelen al in een vergevorderd stadium.

— Zou het niet kunnen zijn, dat de tegenwoordigheid van drie ministers met dit bericht in verband stond? vroeg Brand, terwijl hij zijn vriend aanzag.

— Nu Charles, antwoordde deze, onmogelijk is het natuurlijk niet, maar ik veronderstel toch, dat er wel iets anders zal zijn geweest, dat hen in den zomer naar de hoofdstad heeft gedreven. Het opstellen van een paar oude kanonnen kan, dunkt mij, alleen de aanleiding niet zijn . . . al vinden zij zelf zoo iets misschien nog zoo gewichtig, voegde hij er met een wanhopigen zucht bij.

Brand zag zijn vriend aan, als wachtte hij op een nadere verklaring.

— Ja, zeker, Charles, hernam deze glimlachend, als je eens wist waar die hooge heeren zich soms mede bezig houden, dan zou je verstomd staan over den ernst, die aan dergelijke futiliteiten wordt gewijd. Daarbij komt, dat ze in dergelijke zaken nimmer naar advies luisteren. Meestal wordt dan ook een besluit genomen, dat „the man in the street” doet vragen waar in 's hemelsnaam het gezonde verstand heeft gezeten bij degenen, die het besluit uitvaardigden. Zoo ook hier. Hoe kunnen ze nu in Kensington Park kanonnen gaan plaatsen? Die hooren daar heelemaal niet thuis. Zooals je weet, heeft het park verschillende rustieke versieringen, die het daar heel goed doen, maar waarbij kanonnen heelemaal niet passen. In

Hyde Park daarentegen, zouden ze in de nabijheid van de Serpentine geen kwaad figuur slaan, maar daar schijnt niemand aan te denken.

Brand, die ernstig had toegeluisterd, begon nu te lachen en zei met een ondeugende flikering in zijn oogen:

— Maar Edward, je schijnt het je nog al aan te trekken; als je ze dan in Kensington zoo misplaatst vindt, waarom breng je ze zelf dan niet even naar Hyde Park.

— Ja, waarlijk, hernam zijn vriend, dat is waarachtig nog zoo gek niet opgemerkt; daar moet ik eens over nadenken. Als het in m'n kop opkomt, doe ik het ook.

Brand, die eerst hartelijk gelachen had, voelde nu den lach van zijn gelaat wegtrekken. Hij wist wat deze woorden in den mond van zijn vriend betekenden en vond ze volstrekt niet om te lachen.

Hij wist maar al te goed, dat Lord William Aberdeen voor niets terugdeinsde, als hij eenmaal het plan tot een of andere onderneming of zaak had opgevat.

Teneinde dit aan onze lezers duidelijk te maken, moeten wij beginnen met vast te stellen, dat Mylord, hoewel hij vice-president was van de Windsor-Club, van welk instituut zelfs ministers lid waren, nog een ander ambt bekleedde, dat lang niet officieel en totaal onbekend was. Onbekend, behalve aan zijn trouwen vriend en medewerker Charles Brand en zijn verknochten chauffeur James Henderson.

Slechts die twee wisten, dat het Lord Aberdeen uiterst gemakkelijk viel in een andere huid te kruipen en zich met de volleerdheid van een volmaak. tooneelspeier in elke gewenschte situatie te gedragen, zooals de omstandigheden 't vereischten. En die omstandigheden deden zich nog al eens voor, want Mylord had het zich tot taak gesteld alle instellingen van liefdadigheid, die daaraan behoefte hadden, van de noodige fondsen te voorzien om hun werk van barmhartigheid te kunnen voortzetten.

Weliswaar is de Engelschman over het algemeen genomen vrijgevig, vooral in gevallen waarbij een beroep wordt gedaan op zijn beurs ten bate van minder bedeelde evenmensen, maar na den oorlog is er een nieuwe categorie menschen ontstaan, die door de bijzondere omstandigheden rijk waren geworden en, hoewel zij de waarde van het geld eigenlijk niet kennen, daaraan toch te veel gehecht zijn, dat zij van een gedeelte hunner rijkdommen zouden kunnen afstand doen, zonder dat zij zelf daarvan genoten. En die menschen van een deel hunner schatten te ontlasten, dat was de eigenaardige taak, die dit hooggeplaatst lid van den

Engelschen adel zich zelf op de schouders had gelegd.

Wanneer hij zich aan deze taak wijdde, dan was het voorloopig met de rust en de kalmte, die het onvervreemdbaar eigendom van een Engelschen heer behooren te zijn, gedaan, dan legde hij die waardigheid kalm naast zich neer en borg haar op in de kist met pruiken en baarden, die op haar beurt weer werd weggesloten in de kast, waar de lord zijn costuums bewaarde, die hem in staat stelden zich te vermommen in welke gedaante ook.

Met zijn waardigheid legde hij dan tevens zijn naam af en werd wederom gewoon John Raffles of Lord Edward Lister.

Wanneer hij in deze hoedanigheid aan het werk toog, dan spatten er vonken. Dan duurde het niet lang of Mylord was in een of ander gevaarlijk avontuur gewikkeld, waaruit hij zich soms nauwelijks met levensgevaar wist te redden. Maar hoe vaak dit ook was geschied, nog nimmer was daarbij zijn ware identiteit aan het licht gekomen en nog steeds was het aan niemand dan aan de genoemde twee mannen bekend, dat John Raffles en Lord William Aberdeen een en dezelfde persoon was.

Zooals wij reeds hebben gezien, scheen Brand, die met zijn vriend ook allerlei vermommingen kon aannemen, volstrekt niet gerust te zijn op het vernemen van diens gezegde, dat hij, als hij het in zijn hoofd kreeg, er volstrekt niet voor zou terugdeinzen om een of anderen onzinnigen streek uit te halen.

Want als zoodanig beschouwde Brand het voornemen van zijn vriend om de kanonnen een plaats te geven, die naar hem dacht beter met de omgeving strookte, dan „Kensington Park”.

Hij oordeelde het daarom beter er maar niet meer over te spreken en zette zijn lectuur voort.

Eenigen tijd verliep in stilte. Geen der beide mannen sprak een woord. De fraaie, zwart marmeren pendule op den schoorsteen had reeds lang het middernachtelijk uur verkondigd en nog scheen geen van beiden aan naar bed gaan te denken. Totdat op een gegeven oogenblik Brand een hartgrondigen geeuw liet hooren en zich eens flink uitrekte.

— Ik geloof, dat ik naar bed ga, Edward, zei hij, wij zijn van ochtend vroeg op geweest en mijn mandje lokt me als een sirene.

Raffles, die reeds lang met het sorteeren van de post gereed was en al dien tijd had zitten peinzen, keek zijn vriend aan, alsof deze op eenige mijlen afstand stond en zei toen, na wel ruim een minuut te hebben gezwegen:

— Ja, Charles, ik geloof, dat ik het eens zal probeeren.

Brand begon te lachen.

— Probeeren, Edward? Nu, ik geloof, dat er niet veel te probeeren valt. Ik ten minste, val om van den slaap.

— Neen, dat bedoel ik niet, zei Raffles, terwijl zijn lippen zich tot een glimlach krulden, neen, ik bedoel dat verplaatsen van die kanonnen. Dat zal een verbazende grap worden.

— Ja, om er over te lezen, maar om het te doen... merci..., maar je zult ook wel wijzer wezen.

— Wijzer? Wijzer? Wie moet er nu wijzer wezen? Ik of de regeering? Neen, Charles, hoe langer ik er over nadenk, hoe meer ik tot de slotsom kom, dat ik hier eens een voorbeeld moet geven hoe het hoort. Daarbij komt, dat ik me den laatsten tijd, eerlijk gezegd, een beetje begin te vervelen. Ik heb al te lang niets te doen gehad. De aanvragen om ondersteuning zijn uitgebleven en daarbij komt, dat de meeste menschen bij wie het de moeite waard zou zijn een bezoek te brengen, nog uit de stad zijn, zoodat het mij niets geeft hier in de stad te gaan werken. Neen, zoo'n avontuurtje zal me, denk ik geen kwaad doen. Vergeet niet, rust roest, en daar moet ik voor oppassen. Al zou ik het alleen maar doen om de gewoonte niet te verliezen, dan nog zou het de overweging waard zijn, maar nu er zelfs het voordeel aan zit, dat ik de regeering eens een gevoelig lesje kan geven hoe het eigenlijk hoort, nu staat mijn plan vast.

— Goeie hemel! riep Brand in koddige wanhoop uit, zoeven dacht hij er aan het eens te probeeren en nu staat zijn plan al vast. Heb je ooit van je leven zóó'n man bijgewoond? Ik wou maar, dat ik m'n mond gehouden had! Maar wie had nu kunnen denken, dat iets wat zoo maar voor de grap wordt gezegd, in doodelijken ernst wordt opgenomen?

— Neen, Charles, zei Raffles, terwijl hij zijn hand op den schouder van zijn vriend legde, dat meen je allemaal toch niet. Ik weet maar al te goed, dat je me niet in den steek zult laten en dat je me zelfs zult helpen.

— O, dat wel, zei Brand hierop, natuurlijk, zal ik je helpen. Het komt niet in mijn hoofd op je ook maar één oogenblik in den steek te laten, maar je moet me niet kwalijk nemen, dat ik het nut van een zoo dolzinnige grap niet inzie en dat ik vind, dat we er beter aan zouden doen onze krachten te sparen voor ernstiger werk.

— Accoord, Charles, zei Raffles, ik houd je aan je woord. Je helpt me als ik het doe, niet waar? En ik beloof je op mijn beurt, dat, als er te veel gevaar aan verbonden is, ik er van zal afzien, tenzij... maar dat is van later zorg!

Brand keek zijn vriend even vragend aan, maar deze schudde het hoofd, ten bewijze, dat hij dit „tenzij” niet nader wenschte aan te vullen en gaf het voorbeeld door de deur te openen en linea recta naar zijn slaapvertrek te gaan.

Toen Brand den volgenden ochtend om half negen de eetzaal binnenkwam, zag hij tot zijn verwondering, dat zijn vriend reeds ontbeten had.

Daar dit betrekkelijk zelden voorkwam, vroeg hij Gaston, den ouden trouwen kamerdienaar van Lord Aberdeen, waar Mylord was, waarop hij ten antwoord kreeg, dat zijn vriend reeds zeer vroeg ontbeten had en daarna onmiddellijk was uitgegaan.

Er schoot dus voor Brand niets anders over dan zijn maaltijd in eenzaamheid te nuttigen, hetgeen hij dan ook deed, onderwijl zich den tijd kortende met het lezen van de ochtendbladen, die als naar gewoonte op een stapeltje waren gelegd.

Het duurde niet lang of Brand stuitte op een

berichtje, dat hem inwendig van genoegende lachen deed lachen. Het luidde:

Naar wij vernemen, zijn de veroverde Duitse kanonnen, waarvan in ons bericht van gisteravond sprake was en welke als versiering in Kensington Park zullen worden opgesteld, op het station te Woolwich op transport gesteld. Het zal nu niet lang meer duren of de Londensche parkbezoekers kunnen dit decoratieve oorlogstuig, dat herinnert aan een tijdperk, dat gelukkig reeds lang achter ons ligt, van nabij bewonderen.

— Zie zoo, dacht Brand, terwijl hij zich nog een kop thee inschonk, dat gevaar is voorloopig van de baan. Het zou toch ook waarlijk wel wat al te gek geweest zijn om een paar kanonnen te stelen. Zoolang het nu nog draagbaar goedje is, maar een stelletje kanonnen! Neen, hoor! Keer mijn portie maar om!

HOOFDSTUK II.

INFORMATIES.

Toen Brand ontbeten had, ging hij naar de bibliotheek om daar te gaan werken.

Hij had daartoe de laatste dagen geen gelegenheid gehad en nam zich voor van de afwezigheid van zijn vriend te profiteren, door al het achterstallige werk in te halen.

Hij opende een groote kast met glazen deuren waarachter zich rijen mappen bevonden. In deze mappen, die naar alfabetische volgorde waren gerangschikt, bevonden zich losse bladen, die met klemmen op hun plaats werden gehouden en die met verschillende groote en kleine krantuitknipsels waren beplakt.

Dit mappen-systeem was het informatieboek van John Raffles, den Gentleman-inbreker. In dit systeem kon hij alles vinden wat hij weten wilde omtrent het karakter, de levenswijze, den rijkdom van een of anderen persoon, dien hij zich voorstelde met een bezoek te vereeren.

Ook bevatten de mappen allerlei waardevolle inlichtingen omtrent huizen en gebouwen in en buiten de stad. Omtrent de routes en vertrekuren van booten en treinen, statistieken van hospitalen, weeshuizen, enz., kortom het was het meest uitgebreide zakenregister ter wereld en bijgehouden tot op den dag. Althans dit be-

hoorde het te zijn, maar zooals wij reeds opmerkten, had Brand in dagen geen gelegenheid gevonden aan zijn systeem te werken. zoodat hij zich nu haastte de schade in te halen.

Eenige uren gingen hiermede heen. Het sloeg elf uur, toen Brand het laatste uitknipsel op de daarvoor aangewezen plaats had ingeplakt. Op dat oogenblik kwam Gaston binnen en bracht Brand een kop geurige koffie.

Deze maakte van de gelegenheid gebruik om hem te vragen of zijn meester reeds was terug gekomen, maar op het ontkennende antwoord, zette hij gelaten zijn arbeid wederom voort.

Tot twee uur werkte hij onafgebroken door. Toen vond hij dat het genoeg was en begaf zich naar de Windsor-Club om daar te gaan lunchen.

Hij koesterde nog de flauwe hoop, dat hij Raffles daar zou treffen, maar dit bleek niet het geval te zijn en toen hij, nadat hij zijn lunch beëindigd had, naar huis telefoneerde om te hooren of Mylord al thuis was gekomen, nog steeds geen bevestigend antwoord op zijn vraag kreeg, besloot hij in de club te blijven lezen en biljarten om den tijd te korten.

Eerst om half zeven begaf hij zich naar huis, maar keerde, toen hij moest hooren, dat zijn vriend nog steeds niet was komen opdagen, weer naar de club terug, waar hij dineerde en verder den avond doorbracht.

Het gebeurde maar zelden, dat hij op deze wijze zijn dag moest zoek brengen. Bijna altijd was hij in gezelschap van zijn vriend, aan wiens tegenwoordigheid hij zoo gewend was geraakt in den loop der jaren, dat het hem moeilijk viel zich alleen te amuseeren.

Maar het was daarom niet alleen, dat hij, toen hij eindelijk naar huis ging, in ernstige gedachten verdiept was. Hij begreep, dat hij uit die afwezigheid had op te maken, dat belangrijke aangelegenheden zijn vriend hadden opgehouden en hij bracht een en ander natuurlijk in verband met hetgeen zij den vorigen avond hadden besproken.

En hoe meer hij over dit plan nadacht, hoe dwazer het hem voorkwam.

Hij opende de huisdeur met zijn sleutel, dien hij altijd bij zich droeg en wilde zich onmiddellijk naar zijn kamer begeven. Hij moest op weg daarheen voorbij de bibliotheek en een lichtschijs, die onder de deur door op het marmeer van de gang een lichte streep wierp, onderrichtte hem van het feit, dat Raffles eindelijk gearriveerd was.

Hij trad binnen en aanstonds bleek hem, dat zijn vriend in een uitstekend humeur was.

Brand behoefde hem geen twee keer te vragen een verslag van zijn wedervaren te geven.

Raffles, die natuurlijk het berichtje van de kanonnen dien morgen ook gelezen had, was onmiddellijk naar Woolwich gegaan, waar hij in zijn hoedanigheid als Lord Aberdeen direct toegang had gekregen tot de uitgestrekte gebouwen van het arsenaal. Dit had hem echter niet veel verder gebracht, want hij wilde als Lord Aberdeen natuurlijk geen inlichtingen inwinnen, die later, wanneer hij het avontuur, waartoe hij het plan had gemaakt, zou ondernemen, verdenking tegen hem zouden kunnen doen opvatten.

Hij had zich daarom van de terreinen verwijderd en was naar het station gegaan, om te trachten te weten te komen, waar zich de goederenwaggen of wagens, waarin de houwitsers geladen waren, bevonden.

Het geluk was hem in zooverre gunstig, dat hij een praatje had kunnen aanknoopen met een controleur, een ouden, spraakzamen Schot, die, hem alsof het de gewoonste zaak van de wereld betrof, alle gewenschte inlichtingen verstrekte.

Tot zijn spijt moest hij van dien man vernemen, dat de wagen dien ochtend was aangehaakt achter den trein van 8.45, zoodat de kanonnen nu reeds te Londen moesten zijn aangekomen.

Evenals Brand had hij direct gedacht, dat dit zijn plannen in duigen deed vallen en hij was toen naar Londen teruggegaan. Maar aan het Waterloo Station aangekomen, had hij echter geen weerstand kunnen bieden aan de verzoeking om nog wat anders te weten te komen omtrent deze eigenaardige regeeringszending en wederom was het geluk hem gunstig geweest, daar hij in de kamer van den stationschef een gesprek had kunnen afluisteren, dat hem niet alleen hoogelijk had geamuseerd, maar dat hem tevens nad ingelicht, dat de kanonnen nog niet waren aangekomen.

Terwijl hij doodbedaard een groote lijst, waarop de vertrekuren van locaaltreinen stonden aangegeven, stond te bestudeeren, meende hij stemmen te hooren. Het bleek, dat de muur, waartegen de lijst geplakt was, een goede geluidgeleider was, hetzij door de constructie, hetzij door een of andere onzichtbare opening. Hij had zich hierin niet verder verdiept, maar was onwillekeurig blijven luisteren en zoo aldus de onzichtbare getuige van een ruzie tusschen den stationschef en eenige lagere ambtenaren, waaruit bleek, dat de wagon, waarin de kanonnen te Woolwich waren geplaatst, eenvoudig zoek was.

Toen hij dat hoorde, wist Raffles voorloopig genoeg. Hij behoefde niet langer te blijven staan, omdat hij daardoor toch niet te weten was kunnen komen, waar de wagen zich bevond, want als de beambten het wisten, dan

zouden de kanonnen gauw genoeg op de plaats van hun bestemming zijn.

Hij besloot daarom zelf op onderzoek uit te gaan.

Met onnavolgbare handigheid had hij spoedig uitgevischt, welk nummer de trein droeg, waarmede de goederenwagen met zijn eigenaardigen last was vertrokken en het duurde niet lang of hij had door een persoonlijk onderzoek in te stellen aan stations, waar de trein had stilgehouden, vastgesteld, dat de wagen zich te Newbury bevond, het kleine op 53 mijlen van Londen gelegen stadje, waar vaak drukbezochte paardenrennen en harddraverijen worden gehouden.

Waar de wagen precies stond, wist hij niet, maar hij veronderstelde, dat men den goederenwagen eenvoudig op dood spoor had geplaatst en ... verder vergeten.

Dit alles klonk lang niet onmogelijk en Brand stak het niet onder stoelen of banken, dat het hem speet, dat Raffles dit alles te weten was gekomen.

Hij had nog hoop gekoesterd, dat Raffles na het lezen van het bericht, dat de kanonnen waren verzonden, van het dwaze plan zou afzien, maar nu vreesde hij maar al te zeer, dat zijn vriend, geprikkeld door het met gunstig resultaat bekreunde onderzoek, zich met verdubbelden ijver op de zaak zou werpen.

Zijn vrees werd bewaarheid.

— Ik ben nu even thuis gekomen om wat te eten en de noodige voorbereidende maatregelen te treffen, want, zooals je wel begrijpen kunt, heb ik geen oogenblik te verliezen. Het is best mogelijk, dat de stationsbeambten van Newbury den wagen hebben gevonden en achter een trein naar Londen gekoppeld. In dat geval visch ik natuurlijk achter het net.

— En dat zou eeuwig jammer zijn ... liet Brand zich ontvallen.

— Dat zou het zeker, Charles, want in de eerste plaats heb ik mijn zinnen er op gezet en ten tweede verlang ik er naar de regeering eens een lesje te geven. Het is nu weliswaar vrede en het komt er met deze kanonnen niet zoo op aan, maar zoo iets zou ook kunnen gebeuren in ernstige tijden en dat moet die verantwoordelijke menschen maar eens en voor altijd worden afgeleerd. Intusschen, als je geen zin mocht hebben mee te gaan, dan kan je gerust thuis blijven. Ik zal me dan wel alleen met James weten te behelpen ...

— Neen, Edward, dat weet je wel beter. *A la guerre comme à la guerre.* Ik ga met je mee door dik en dun ...

— Goed zoo, Charles, zoo mag ik het hoo- ren. Ik van mijn kant beloof je, dat het geen dooie boel zal worden en dat je je zult amusee-

ren. Maar nu moeten we ook direct aan den gang.

— Zeg maar wat er gebeuren moet.

— Het beste is, dat je naar James gaat en de noodige maatregelen neemt, om de kanonnen, wanneer we ze hebben, te vervoeren. Zoo- als je weet, heb ik de beschikking over een zwaren motorvrachtwagen van Zwitsersch fabri- kaat, waarvan de dubbele wielen voorzien zijn van extra rubber banden. Jullie moet zien, dat je in den kortst mogelijken tijd den vrachtbak overdekt krijgt. Het is niet zoo moeilijk, want als jullie een zwaar zeildoek te pakken kunt krijgen, dat groot genoeg is, dan heb je dat maar over het ijzergaas, dat over de stijlen is gespannen, te trekken en: klaar is Kees.

— Jawel, jawel, maar het is zoo goed als midden in den nacht en ...

— Natuurlijk Charles, er zijn moeilijkheden aan verbonden, maar daarom vraag ik juist jou, er niet aan twijfelend of jij zult met je gewone handigheid wel 'n middeltje vinden, om ...

— Laat dat dan maar aan mij over. Edward, ik ga al. Waar moet ik naar toe als ik de zaak voor mekaar heb?

— Kom maar weer hierheen. Aan de achter- zijde van het huis voor de tuinpoort. Ik zal, tegen den tijd, dat jullie komen, wel gereed zijn en al staan te wachten. We hebben zoo een en ander mee te nemen.

Brand maakte een gebaar, dat een groet moest beteekenen en was de kamer al uit, voor Raffles nog een woord meer kon zeggen.

Hij had, groot menschenkenner als hij was, gespeculeerd op de ijdelheid van zijn vriend, die evenals elk mensch, niet ongevoelig was, voor vleierij en die dan ook op het hooren, dat zijn vriend zijn bijzondere handigheid roemde, eenvoudig al zijn verdere bezwaren terzijde schoof en vertrok met het oogmerk, waarvan hij nog lang niet zeker was, dat hij het zou bereiken.

Raffles ging in dien tijd naar den tuin, waar hij de deuren opende van het groote tuinhuis, waar zich onder den vloer het uitgestrekte la- boratorium bevond, en dat behalve de noodige machines en werktuigen ook een uitgebreide verzameling bevatte van allerlei gebruiksvoor- werpen van den meest uiteenloopenden aard.

Geruimen tijd was hij daar bezig. Hij begon met onder een grooten voorraad lappen te zoeken naar een paar donkere reepen stof, die hij, toen hij ze had, op den grond uitspreidde. Op deze lappen legde hij achtereenvolgens de volgende voorwerpen, die hij alle uit het on- uitputtelijke magazijn te voorschijn tooverde.

Een koperen signaalhoorn van het model,

dat de spoorwegwerkers in de verschillende stations bij het rangeeren gebruiken.

Stukken touw van verschillende dikte. Een paar zuivere wit linnen lappen, die hij apart in papier wikkelde. Een pot met witte en een pot met zwarte verf. Eenige kwasten en penseelen. En tenslotte een aantal stukken ijzer van bijzonderen vorm.

Deze laatste maakten het geheel nogal zwaar, maar dat belette hem niet, alles heel practisch in te pakken. De donkere lappen stof gingen om alles heen, het touw werd er omgewikkeld en niemand zou op het eerste gezicht kunnen vermoeden, dat er zich zoo'n heterogene verzameling in dat onschuldig uitziende pakket bevond.

Toen hij hiermede gereed was, begaf hij zich naar boven. Hij draaide overal het electricische licht uit, ontgloeide zijn zaklantaarn en lichtte zichzelf bij op zijn weg naar den beganen grond, via de ijzeren ladder.

Met voorzichtige stappen, zoodat het kiezel in de paden haast niet onder zijn gewicht kraakte, begaf hij zich naar het tuinpoortje, deed den grendel er af en keek het verlaten straatje, waaraan de tuin grensde, in alle richtingen af.

Hij zag niets en juist wilde hij de poort weer sluiten, toen zijn geoeffend oor een zwak geluid opving als van een verwijderde automobiel, die snel naderde.

Het is in de Londensche straten bij nacht zeer stil. In de Fransche hoofdstad Parijs komt er aan het eigenlijke verkeer nimmer een einde. Wel vermindert het aantal voertuigen gedurende de nachtelijke uren aanzienlijk, maar bepaald stil wordt het daar nooit. Te Londen is dat anders en de stilte gedurende den nacht maakt, dat men een naderend voertuig reeds geruimen tijd van te voren hoort naderen.

Raffles luisterde even scherp toe en deed daarna het poortje weer dicht. Hij had nu zekerheid, dat een auto naderde en wachtte af, of deze misschien het voertuig was, dat zijn vriend en zijn chauffeur hadden gehaald.

Zijn voorgevoel had hem niet bedrogen. Na een paar minuten ongeveer te hebben gewacht, hoorde hij duidelijk, hoe de auto vaart minderde en even later bijna geruischloos in het nauwe straatje stopte, dat door het voertuig bijna geheel werd gevuld.

Hij opende nu het tuinpoortje opnieuw en, vergezeld van de beide mannen, daalde hij wederom af naar zijn ondergronds atelier, waar het pak gereed lag, dat hij wilde medenemen.

Ofschoon het zóó zwaar was, dat Raffles, die toch waarlijk wel over de noodige spierkracht beschikte, het nauwelijks had kunnen

hanteeren, nam Henderson het pak in zijn armen en droeg het, alsof het een klein kindje was, de trap op, den tuin door en legde het in den vrachtbak, die door de goede zorgen van Brand, die niet weinig trotsch was op zijn handigheid, geheel met zeildoek was overdekt.

En nu gebeurde er iets vreemds.

Nadat de drie mannen een paar oogenblikken met elkaar hadden gesproken, ging Henderson op de chauffeursplaats zitten en bracht den wagen in beweging, nadat de twee anderen zich een plaatsje gezocht en gevonden hadden onder het zeildoek.

Aldus verwijderde de wagen zich uit het straatje, sloeg met vermeerderde snelheid de hoofdstraat in en was weldra uit het gezicht verdwenen.

Behalve Raffles waren er echter nog meer menschen, die op de hoogte waren van de verblijfplaats van den goederenwagen, die met inhoud en al kalm op een zijspoor te Newbury de verdere gebeurtenissen stond af te wachten.

Door een onverklaarbare en nog niet opgehelderde vergissing was de wagon te Londen niet afgehaakt en, eenmaal onderweg, was er niet meer naar omgekeken, totdat te Newbury een snuggere beambte het waagde navraag te doen en toen al spoedig er achter kwam, dat de wagen voor Londen bestemd was. Hij had maatregelen genomen en de wagen was zoo lang op dood spoor gezet, totdat nadere instructies zouden worden ontvangen.

De regeeringsbeambten, die voor de expeditie verantwoordelijk waren en gehoord hadden van de vergissing, begrepen, dat zij zoo spoedig mogelijk moesten zorgen, dat de kanonnen ter bestemder plaats aankwamen en hadden direct de noodige bevelen willen geven, dat de wagen aan een anderen trein zou worden gehaakt, maar één hunner had de veronderstelling geuit, dat het wel niet bij deze eene vergissing kon blijven en had geadviseerd een officieel bericht naar Scotland Yard te zenden, waarin verzocht werd den wagen onder persoonlijk toezicht van een bekwaam detective te stellen.

Ofschoon verschillende beambten in hun hart overtuigd waren, dat deze maatregel overbodig mocht genoemd worden, hadden zij hun collega, die tot de secure broekjes behoorde, niet durven tegenspreken, zoodat een officieel verzoek met het stempel van het Ministerie van Oorlog voorzien, naar de Londensche politie werd verzonden.

Toen het daar aankwam, veroorzaakte het nogal eenige drukte. Men wist er niet goed raad mee. Oogenshijnlijk was het een zaak van weinig gewicht, zoodat het voor de hand

lag, dat men er mede volstaan kon, dat een beginnend ambtenaar er heen werd gestuurd, daar men de bekwame en geroutineerde mannen op dat oogenblik slecht kon missen. Aldus werd dan ook besloten, toen op een gegeven oogenblik Phileas Baxter, de bekende Hoofd-Inspecteur, het verzoek in handen kreeg en zich er mede bemoeide.

Nu had Baxter niet de aangenaamste herinneringen aan het Ministerie van Oorlog.

Eenige jaren geleden had hij een verzoek ontvangen, dat eveneens oogenschijnlijk van geringe beteekenis was en dat hij dan ook niet die aandacht waardig had gekeurd, die men verwachten mocht, met het gevolg, dat de zaak een ernstige wending had genomen. Er was heel wat te doen geweest om het geval nog in goede banen te leiden en had eenige bekwame detectives een paar dagen en nachten achtereen in touw gehouden. En als slot had Hoofd-Inspecteur Phileas Baxter een klinkende reprimande van zijn onmiddellijken chef in ontvangst te nemen gehad.

Hij rilde nog, als hij daaraan terugdacht.

Toen hij dus dit verzoek van het Ministerie van Oorlog in handen kreeg, was het zeer begrijpelijk, dat hij zich dit geval herinnerde en dat hij maatregelen wilde nemen om te voorkomen, dat zich een herhaling zou voordoen.

Hij had geïnformeerd, of inspecteur Sullivan beschikbaar was en toen hij vernam, dat deze juist een belangrijke zaak tot klaarheid had gebracht en naar huis was gegaan om eenige rust te nemen, die hij heusch wel verdiend had, besloot hij dezen bekwamen detective een boodschap te zenden, dat zijn diensten voor een belangrijk geval opnieuw noodig waren.

Nu was Sullivan een detective, die zijn vak met hart en ziel lief had en hij had dan ook niet gemopperd, toen zijn rust van zoo korten duur moest zijn, maar toen hij vernam, waarvoor men hem geroepen had, kon hij een paar krachtige vloeken niet onderdrukken.

— Is dat nu de moeite waard om er een detective op af te sturen? had hij bij zichzelf gemompeld, 't is nota bene werk voor een groentje, voor een doodgewonen agent, die nog niet eens van de snuggersten behoeft te zijn. Het lijkt wel, of men mij die paar uren rust niet gunt. Ik heb in geen drie nachten mijn bed gezien. Het is gewoonweg een schandaal.....

Maar hoe Sullivan ook mopperde, hij had ten slotte toch begrepen, dat hij niet kon weigeren en was aan het werk gegaan.

Om te beginnen had hij een uitgebreid telegram in code geseind aan den stationschef te Newbury, met het bevel den wagen met de houwitsers zoo lang onder bewaking te stellen van een werkman en verder de noodige maatregelen te nemen, dat de wagen kon worden aangehaakt aan den trein van negen uur des avonds. In dat geval kon Sullivan om half elf ongeveer in Waterloo Station zijn, zich daar een officieel bewijs van ontvangst laten geven en dan naar huis gaan, zoodat hij dien nacht tenminste op zijn bed zou kunnen doorbrengen.

Maar het zou heel anders loopen, dan hij gedacht had, want hij wist niet, evenmin als hoofdinspecteur Baxter het geweten had, dat hij thans op weg was om strijd te gaan voeren tegen hun voornaamsten tegenstander, den koning aller inbrekers, tegen John Raffles, den Grooten Onbekende.

PIRATE

VIRGINIA CIGARETTES

HOOFDSTUK III.

OP HET STATION TE NEWBURY.

Een ieder, die onbekend was met het feit, dat Sullivan in drie nachten niet had geslapen, zou hem dit niet hebben aangezien.

Toen hij op 't station te Newbury verscheen, zag hij er zoo frisch uit als een hoentje. Hij had een uiltje geknapt in den trein en dat uurtje rust had hem zooveel goed gedaan, dat hij zich werkelijk al een weinig uitgerust gevoelde. En het vooruitzicht, dat hij geen moeilijke taak voor zich had en binnen enkele uren weer naar huis zou kunnen gaan, om dan eens goed en eenige uren achter elkaar uit te rusten, deed de rest.

Het was kwart voor negen, toen hij zijn inspectie had voleindigd. Hij had er zich van overtuigd, dat de drie kanonnen, die gedemonteerd waren en in zware kratten verpakt, in den wagen stonden. Verder had hij er zich van overtuigd, dat de sliphaak goed bevestigd was, dat de roode lampen achteraan den wagen brandden, want de goederenwagen met zijn eigenaardigen last was achter de gewone rij wagens gehaakt, en had toen de schuifdeur gesloten. Hij had het niet noodig geoordeeld, de deur te verzegelen. Het was waarlijk geen gering vrachtje, dat daar in den wagen stond en kon zoo maar niet een, twee, drie weggedragen worden. Verondersteld al, dat iemand het in zijn hoofd kreeg, het te probeeren.

Sullivan moest onwillekeurig glimlachen om deze gedachte en nog eens moest hij er aan denken, dat het toch eigenlijk dwaasheid was, een detective te zenden om de kanonnen te bewaken.

— Ik kruip niet in dien goederenwagen, zoo overdacht hij verder, ik ga eenvoudig in een tweede klasse coupé zitten en zal mij aan elk station, waar wij stil houden, er van overtuigen, dat de wagen er nog is.

De daad bij het woord voegende, liep hij de personenwagens langs, om 'n geschikt plaatsje uit te zoeken.

Op het oogenblik, dat hij den goederenwagen verliet, kwamen van het andere einde van het station drie mannen met een trolley aanrijden. Op het driewielige wagentje lagen eenige kisten en pakken en niemand schonk er dan ook eenige aandacht aan, toen zij zich

naar den goederenwagen begaven van den trein, die op het punt stond te vertrekken.

Zij openden de schuifdeur van den achtersten wagen, waarin zich de kanonnen bevonden en begonnen de goederen van de trolley in den wagen te laden. Bijna waren zij hiermede gereed, toen een conducteur aan den anderen kant op den wagen klauterde, de schuifdeur opende en bemerkte, dat de mannen bezig waren de goederen in te laden.

— Hallo daar! Dat is niet in orde! riep hij hun toe. Deze wagen moet vrij blijven. Regeeringsgoederen. De boel overladen in den voorlaatsten wagen en als de gesmeerde bliksem, want we moeten direct weg.

De mannen begonnen onmiddellijk, zonder één woord tegenspraak, aan hun taak en laadden de kisten over.

Alles was reeds in den anderen wagen gebracht, op een groot donkerkleurig pakket na, dat de mannen het allereerste en blijkbaar met eenige moeite op den vloer van den wagen hadden gelegd. Zij stapten in, om de laatste kist over te brengen.

Toen de laatste der drie mannen, een reusachtige kerel, binnen stapte, deed hij als bij ongeluk de schuifdeur dicht en het volgende oogenblik had de conducteur, die was blijven toezien, de armen van den reusachtigen kruier om zijn middel en werd hem een beentje gelicht.

Vóór hij een kik had kunnen geven, werd hem een prop in den mond gestopt, armen en beenen gebonden en schoof men hem, als ware hij een of ander langwerpige pakket, in den goederenwagen van den trein, die op 't naastliggende spoor stond en die om half tien juist in tegenovergestelde richting zou vertrekken.

Dit alles geschiedde zoo vlug en onhoorbaar, dat het niet de minste aandacht trok, hetgeen ook moeilijk had gekund, daar de goederenwagen van den trein van negen uur alles aan het oog onttrok van eventueele voorbijgangers op het perron.

De schuifdeur van den wagen, waarin zich de kanonnen bevonden, werd nu ook aan den anderen kant dichtgeschoven, zoodat alles een

gewoon aanzien had en de trein direct kon vertrekken.

Een der mannen had de trolley naar den kant van het perron gereden, waar dergelijke wagentjes wel meer eenigen tijd blijven staan.

Er moesten nog eenige minuten verloopen, voor de trein zou vertrekken.

Intusschen waren eenige conducteurs en remmers bezig, alles in gereedheid te brengen bij den trein, die om half tien zou vertrekken.

Een hunner liep met een zwaaiende lantaarn van wagen tot wagen, blijkbaar om de remmen te controleren.

Toen hij bij den goederenwagen kwam, waar zoeven de conducteur van den trein van negen uur, gebonden aan armen en beenen, was neergelegd, viel het licht van de lantaarn op een donkeren bundel, hetgeen niet wegnam, dat de man, die daar blijkbaar geen aandacht aan schonk, er bijna over struikelde en bij die beweging een donkere reep stof, die er los overheen was geiegd, verschoof, waardoor het doodsbleeke gelaat van den conducteur zichtbaar werd.

De remmer kon een kreet van angst niet onderdrukken. Hij trok den lap, die 't lichaam bedekte, heelemaal weg en zag, dat de man gebonden was. Het gelaat van het slachtoffer was doodsbleek, de oogen gesloten, zoodat de remmer onmiddellijk aan een ernstige misdaad dacht en, zich geen oogenblik bedenkende, met de lantaarn nog in zijn hand, den wagen uitsprong en over het perron snellende, zich naar den stationschef haastte, die op het punt stond het teeken van vertrek voor den trein van negen uur te geven.

Het toeval nu wilde, dat Sullivan, die zich met een kop koffie verkwikt had aan 't buffet, zich naar zijn coupé wilde begeven en onderweg haast omver werd geloopt door den remmer, die met uitpuilende oogen van schrik op zoek was naar den stationschef.

— Neem me niet kwalijk, meneer, er ligt een lijk ...

Verder kwam hij niet, maar het was voor den detective genoeg. Hij maakte zich van den tegenstrevenden remmer meester en fluisterde hem eenige woorden toe, die den man aanstonds schenen te kalmeeren.

— Zeg mij maar, vriend, wat je te zeggen hebt, fluisterde hij hem toe. Ik ben detective van Scotland Yard te Londen. Misschien kan ik je wel heipen.

De waarheid was, dat Sullivan geen oogenblik meer aan den goederenwagen met de kanonnen dacht. Hij rook, evenals een bioedhond, een verdacht spoor en met zijn speurdersinstinct voelde hij geen vermoeden meer, maar maakte zich meester van het halfbegre-

pen woord van den remmer, die gesproken had over een lijk.

— Waar ligt dat lijk? Vlug, man! In dergelijke gevallen zijn seconden kostbaar.

De remmer wenkte hem, zonder één woord te spreken en ging hem vóór naar de plek, waar de goederenwagen van trein half tien stond te wachten.

Onderweg daarheen hoorde Sullivan de portieren van trein negen uur dichtslaan, een zwak fluitje klonk en hij zag, hoe de sleep wagens aanvankelijk langzaam, maar spoedig in snelheid winnend, het station uitreed.

Het kon hem weinig schelen. Hij had controle uitgeoefend. In den wagen was alles in orde, de kanonnen stonden op hun plaats en waren nu op weg naar Londen. Zoodra hij zijn handen vrij had, zou hij seinen naar den stationschef van Waterloo en alles was in orde.

Dat was ongeveer zijn gedachtengang, toen hij zich met den remmer naar de plek van de misdaad spoedde.

Toen zij daar aankwamen, was alles nog in denzelfden toestand als toen de remmer den aanslag had ontdekt.

Het beweginglooze lichaam van den conducteur lag nog net zoo. Het was bedekt met een donkeren lap en alleen het doodsbleeke gelaat was zichtbaar.

Sullivan wenkte den remmer dichterbij te komen met zijn lantaarn. In den lichtkring, die nu rondom het roerlooze lichaam ontstond, knielde de detective neer en bukte zich over het gelaat. De mond was half geopend en het was alsof er schuim op de lippen stond, maar weldra zag hij met zijn geoeffend oog, dat het 't uiteinde was van een witten linnen lap, dien men den man als een prop in den mond had geduwd.

Voorzichtig verwijderde hij den doek, legde daarna zijn oor op de hartstreek van den ongelukkige en bemerkte, dat het slachtoffer nog ademde.

Nu trok hij den donkeren lap geheel van het lichaam weg en zag, dat armen en beenen van den man met koorden om het lijf waren gebonden, zoodat hij zich niet bewegen kon.

Dus was de man niet dood! Dat was de eerste gedachte van den detective.

En terwijl hij, zoo snel zijn geoeffende handen dit toelieten, met een mes de touwen doorsneed, werkte zijn schrander brein verder.

De man was onschadelijk gemaakt. Door wien dat was gedaan, was van later zorg. Eerst diende hij te weten, wat het motief geweest was om den conducteur, die nog steeds bewusteloos scheen te zijn, het stilzwijgen op te leggen.

Dat kon hij alleen te weten komen van het

slachtoffer zelf. Daarom was het zaak, dat hij direct alle pogingen in het werk stelde, om den man weer tot het leven terug te roepen, opdat hij zijn vragen zou kunnen beantwoorden.

Met onnavolgbare handigheid knoopte hij de kleeren van den conducteur los en onderzocht of het lichaam wonden vertoonde.

Hij vond niets. Ook bespeurde hij nergens bloed, terwijl in den wagen, die voor de helft met allerlei goederen was gevuld, volstrekt geen wanorde heerschte.

Hij moest zichzelf bekennen, dat hij er totaal niets van begreep.

Maar tegelijk besepte hij de noodzakelijkheid, dat het slachtoffer moest spreken. Van hem zou hij waarschijnlijk alle gewenschte inlichtingen kunnen krijgen.

Hij twijfelde er niet aan, of een en ander stond in verband met den trein, waarin de ongelukkige had gelegen en daar deze om half tien moest vertrekken, had hij geen oogenblik te verliezen.

Terwijl hij dit alles overdacht, sloeg de conducteur de oogen op en keek met een verwilderden blik om zich heen. Het was, alsof hij den genadeslag van zijn tegenstander verwachtte.

In plaats daarvan keek hij in het zorgelijk gelaat van den detective, die zijn lichaam, dat nog pijn deed van de strak gebonden touwen, als een moeder in zijn armen had genomen.

— Hallo, vriend, alles is weer in orde, hoor, maak je maar niet ongerust, klonk zijn stem op een zoo zachten toon als men niet van een ruwen detective, die gewend is om met misdadigers om te gaan, zou verwachten.

— Ergens pijn? informeerde hij verder.

De conducteur knipperde met de oogen, alsof hij een weinig verblind was door de vlam in de lantaarn van den remmer en schudde toen het hoofd.

Plotseling scheen hij tot nieuw leven te ontwaken.

Met zijn handen op de knieën van Sullivan steunend, richtte hij zich half op en keek om zich heen.

Toen wendde hij het hoofd om, als zocht hij ergens naar, dat naast den goederenwagen moest staan, waarin hij lag.

— De trein van... negen uur... stamelde hij.

— Is vertrokken, m'n vriend, zei Sullivan, in antwoord hierop. Trek je daar maar niets van aan. Vertel me liever, welke onverlaat je in dezen toestand heeft gebracht.

— De trein van... negen uur... stamelde hij nogmaals.

Toen deed hij een poging om zich op te richten. Gesteund door de sterke armen van den detective en den remmer, die zijn lantaarn

had neergezet, slaagde hij daarin tenslotte en probeerde te loopen.

Toen dit werkelijk niet zoo moeilijk leek als men zou kunnen verwachten, hielpen de beide mannen den conducteur uit den wagen, lieten hem voorzichtig de rails oversteken en betraden met hem het perron, waar zich op dat oogenblik geen reizigers bevonden.

— Wie is u? vroeg de conducteur aan Sullivan.

— Ik ben detective van Scotland Yard te Londen. Toen ik op het punt stond te vertrekken met den trein van negen uur voor Londen, hoorde ik van uw ongeval.

— Een detective?

De conducteur keek Sullivan verbaasd aan, streek toen met zijn hand over het voorhoofd en greep daarna zijn arm vast.

— De kanonnen!

Het klonk Sullivan als de stem van 'n orakel.

— De kanonnen! Zou het binden en onschadelijk maken van dezen man in verband staan met het vervoer van de kanonnen? Zou men misschien op het Ministerie van Oorlog gehoord hebben van een complot om die kanonnen te stelen? Zou dit het werk zijn van spionnen?

Al deze vragen schoten als bliksemstralen door het brein van den detective. Maar het volgende oogenblik moest hij ongeloovig glimlachen.

— Spionnen? Er was geen oorlog. Kanonnen stelen? Wat had men in 's hemelsnaam aan dat zware oud-roest, dat al lang verouderd was en in een toekomst-oorlog absoluut geen rol zou kunnen spelen?

— Wat wilt ge daarmee zeggen? Wat beteekent die uitroep: De kanonnen?

— Laten we naar den stationschef gaan, antwoordde de conducteur, die thans geheel hersteld scheen te zijn van den schok, door den overval veroorzaakt.

De stationschef zat in zijn kantoortje met een stapeltje diensttelegrammen voor zich, toen de drie mannen binnentraden.

Hij zag onmiddellijk aan de ontdane gezichten, dat er iets ernstigs gebeurd was en deed instinctmatig de deur, die op het perron uitkwam, dicht.

— Eén oogenblik, chef! zei de conducteur.

— Natuurlijk, Zane. Je bent van trein 97865 Londen. Wat is er gebeurd, dat je niet op je post bent?

In korte zinnen en zoo beknopt mogelijk verhaalde de man, wat er met hem gebeurd was.

— Ik stond op het punt de schuifdeur van den goederenwagen te sluiten, daar ik zag, dat alle goederen, die er abusievelijk waren ingeladen, er weer uitgehaald waren, toen een der

drie mannen zich op mij wierp en mij, vóór ik een kreet kon slaken, gebonden en een prop in mijn mond had geduwd.

— Welke kruiers waren het?

— Dat kan ik u niet zeggen. In de eerste plaats ken ik ze niet allen van dit station en bovendien was het zóó donker, dat ik hun gezichten niet goed kon onderscheiden. Ik heb alleen gezien, dat ze nogal verschilden in lichaams grootte. Mijn aanvaller was groot en zwaar gebouwd, een der twee anderen was bijna even groot, maar veel slanker, terwijl de derde eerder klein was te noemen.

— Wat gebeurde er verder?

— Ook dat kan ik niet zeggen. Ik verwachtte niet anders, dan dat mijn laatste uur geslagen had. De prop in mijn mond deed mij pijn en hinderde mij bij mijn ademhaling, zoodat het u niet verwonderen zal te hooren, dat ik buiten kennis raakte. Toen ik ontwaakte, keek ik in het gelaat van dezen heer ...

— Sullivan van Scotland Yard, stelde de detective zich voor, terwijl hij zijn dienstpenning liet zien, een kaartje uit zijn portefeuille haalde en dit den stationschef overhandigde.

Deze wierp er een blik op en legde het toen naast zich op zijn lessenaar.

— Zijt ge hier in verband met dit voorval? vroeg de stationschef, — hadt ge misschien een waarschuwing ontvangen? Of was het toeval?

— Ik was hier in verband met de regeeringszending, die met den trein van negen uur naar Londen is gegaan. De kanonnen ...

— Ja, die kanonnen, viel hem de conducteur in de rede. Ik voor mij heb er zoo'n idee van, dat het om die kanonnen gaat.

— We zullen direct seinen, zei de stationschef. Laat eens zien, waar kan men den trein laten stoppen?

— Pardon, chef, aldus nam nu Sullivan het woord. Dit is een zaak, die mij persoonlijk aangaat. Ofschoon ik aanvankelijk dacht, dat het niets met de kanonnen uitstaande had, ga ik er nu toch ook hoe langer hoe meer aan gelooven. En als het hier werkelijk een poging betreft om die kanonnen te ontvreemden, dan moeten we anders te werk gaan.

— Om die kanonnen geef ik niets. En niemand met mij, denk ik. Dat is oudroest. Het gaat hier alleen om degenen, die de kanonnen hebben willen stelen. Daar is veel meer aan gelegen.

— Als u seint of telefoneert en de trein wordt onderweg opgehouden, begrijpen de dieven, dat er iets aan de hand is. Zij weten natuurlijk ook, dat deze sneltrein nergens stopt. Gebeurt dit wel, dan kan dat alleen, omdat er een diensttelegram is ontvangen en ze zullen heusch niet wachten, tot wij bij hen gekomen zijn om hen

gevangen te nemen.

— Wat wilt u dan? vroeg de stationschef, eenigszins geïrriteerd.

Sullivan deed, alsof hij dit niet bemerkte en zei eenvoudig: Een extra-trein.

— Een extra-trein? schreeuwde de stationschef bijna. Een extra-trein? Maar man, hoe kom je er bij? Je denkt zeker, dat de extra-treinen hier voor het opscheppen liggen? En dan, wat zou je een extra-trein baten? Inhalen doe je den trein van negen uur toch niet meer.

Zonder zich aan deze netelige uitroepen te storen, vroeg Sullivan:

— Hoe laat moet die trein in Waterloo-station zijn?

— Tien uur tien, luidde het eenigszins kordelig gegeven antwoord.

— Dan kan het wél, zei Sullivan eenvoudig. Het is nu negen uur negen. Daar ginds heb ik de nieuwe locomotief zien staan, die onlangs van Londen naar Newbury in 53 minuten is gereden. Dat is de normale capaciteit. Bij overbelasting gaan we nog sneller. In naam des konings eisch ik deze locomotief met tender op. Wanneer u weigert, moet ik u in arrest stellen.

De stationschef luisterde al niet meer. Hij was doodsbleek geworden, want hij begreep aan het vastberaden gelaat van Sullivan, dat er met hem niet te gekscheren viel en haastte zich de noodige bevelen te geven.

Terwijl de chef zich verwijderde, haalde Sullivan een krantenknipser uit zijn portefeuille en liet het den conducteur lezen. Ook de remmer, nog steeds met de brandende lantaarn in de hand, boog zich over den schouder van den conducteur. Zij lazen:

Lord en Lady Lonsdale, Lord Lascelles en Lady Cranbourne waren Donderdag 11. de passagiers van een specialen trein van de Great Western Railway Company, welke hen met een snelheid van meer dan een mijl per minuut naar de rennen te Newbury zou brengen. De trein vertrok onmiddellijk na aankomst van de hooge gasten op het station Waterloo en legde den afstand van 53 mijl in nog geen 50 minuten af. Men kwam er tijdig genoeg aan om Lord Lonsdale's paard Dilligence de Newbury Summer Cup te zien winnen. Men was over dit experiment bijzonder ingenomen.

— Zie je, zei Sullivan, dat zijn van die berichtjes, die voor ons soort menschen altijd waarde hebben en die ik dan ook steeds bewaar.

— Maar laten we hier niet staan kletsen en voortmaken. Want we hebben met dat al geen seconde te verliezen.

Juist toen Sullivan dat gezegd had, kwam de stationschef aanhollen. Hij had persoonlijk de noodige bevelen gegeven en was op eens vol ijver om den detective van dienst te zijn.

— Mijnheer Sullivan, er behoeft alleen nog maar een personenwagen ...

— Neen, niets van dat alles, chef! Een personenwagen is niet noodig. Ik ga op de locomotief. Ik zou gaarne den conducteur ...

— Zane is mijn naam, mijnheer Sullivan.

— Ik zou gaarne Zane mee willen nemen. Misschien kunt u nog een paar man meegeven. Liefst flinke kereles!

Deze laatste woorden werden den chef achterna geschreeuwd, want deze was al weer op weg om den detective te believen.

Nog geen minuut later kwam hij terug met twee flink gebouwde mannen, die hij ergens van het kolenopslagterrein vandaan had gehaald en die maar al te blij waren over dit avontuurtje, dat een welkome afwisseling in hun vrij een-tonig bestaan beloofde te worden.

Op hetzelfde oogenblik kwam de door Sullivan aangewezen locomotief, een prachtige, fon-

kelnieuwe machine met donkerrood geschilderden romp en glanzend koperwerk, sissend en blazend aanrijden.

De machinist en de stoker hingen over het lage ijzeren deurtje, nieuwsgierig uitziend naar het buitengewone personage, dat zoo maar, alsof het niets was, met deze nieuwe locomotief, die officieel eigenlijk nog niet eens in dienst was, een rit wilde ondernemen.

Sullivan, die van verlangen brandde weg te komen, dankte met enkele woorden den stationschef voor diens medewerking, en zijn metgezellen wenkend, die hij vlug over de rails en stapte het steile trapje van de locomotief op.

Met een paar woorden bracht hij den machinist en den stoker op de hoogte van hun taak en nog vóór er een minuut verlopen was sedert de locomotief vóór was gekomen, reed het gevaarte met steeds toenemende snelheid het station uit.

Het laatste, dat Sullivan zag, was de stationschef, die de noodige bevelen moest seinen om het linkerspoor vrij te houden.

HOOFDSTUK IV.

EEN HANDICAP-RACE OP DE RAILS.

Toen de locomotief wegreed, keek Sullivan op zijn horloge. Het was precies veertien minuten over negen.

Als er dus over den afstand van Newbury naar Londen, evenals den vorigen keer, drie en vijftig minuten werd gedaan, zouden zij om 0.07 in Waterloo-station aankomen. Dat was drie minuten vóór den trein van negen uur.

Dat was natuurlijk te laat. Zelfs al zou men er in slagen den trein te doen ophouden vóór het station, dan nog zou het zeer waarschijnlijk onbegonnen werk zijn de dieven te overvallen.

Maar naar alle waarschijnlijkheid zouden zij er in slagen het traject in heel wat korteren tijd

af te leggen. Sullivan had den machinist er naar gevraagd en deze had, zonder nu juist cijfers te willen noemen, hem te kennen gegeven, dat het heel wat vlugger kon, nu de locomotief alleen den tender achter zich en een vrije lijn voor zich had.

Kort daarna maakt de snelheid van de locomotief verdere conversatie onmogelijk. De machinist, met één hand op den reguleur en één op het handle voor tegenstoom, hield de oogen onafgewend op de lijn vóór zich, teneinde signalen te controleren. Sullivan, Zane, de remmer en de twee kolensjouwers maakten zich zoo klein mogelijk en hielden zich ter weerszijden

van het bordes tegen de ijzeren wanden gedrukt om de bestuurders van de locomotief zoo weinig mogelijk in den weg te staan.

Het was een donkere avond. Niet alleen was het nieuwe maan, maar ook geen enkele ster flikkerde aan den fluweelen nachthemel. In de verte rommelde de donder.

In het begin kon de machinist niet met volle snelheid rijden. Het spoor liep over het groote emplacement, over vele wissels en kruispunten, welke natuurlijk de noodige voorzichtigheid geboden. Maar toen de locomotief eindelijk de vrije lijn voor zich had, kon Sullivan den wijzer van den snelheidsmeter geleidelijk zien opkruipen. Van vijftig op vijf en vijftig en eindelijk op zestig. Met die snelheid reden zij voorbij Thatchen.

Een oogenblik zakte de snelheid. De machinist had even tegenstroom gegeven. Een heel scherpe bocht en daarna een korte tunnel maakten dit noodig. Maar toen zij daaruit kwamen, kroop de wijzer weer geregeld omhoog.

Acht en vijftig, zestig, twee en zestig, vijf en zestig!

De mannen op de locomotief waanden zich zelf in een andere wereld. Zij hadden hun hoofddekseks stevig over de ooren getrokken, maar de wind, die om hun hoofden raasde, maakte dat zij telkens opnieuw den hoed of de pet op hun hoofd moesten drukken. Totdat eindelijk het wegvliegen van de pet van een der kolensjouwers het algemeene sein gaf tot het afnemen en wegbergen der hoofddekseks.

De haren waaiden hun om het hoofd. Of-schoon het een zoete avond was, veroorzaakte het voortdurend opvangen van den frisschen wind een zoo gestadige en doordringende koude op hun huid, dat zij genoodzaakt waren den kraag van hun jas omhoog te zetten.

In de duisternis leken de gezichten bleek. Misschien waren zij het ook wel van wege de emotie.

Behalve de machinist, die recht voor zich uit, langs de lijn keek en de stoker, die de handen vol had met het verzorgen van den ketel, keken allen terzijde van de lijn. Niets ontging hun aandacht.

Hier was het een heg, daar een verwijderde kerktoeren, daar weer een kleine stroom, dien zij herkenden en die hun als het ware de noodige aanduiding gaf omtrent de plek, waar zij zich bevonden.

Met den wijzer van den snelheidsmeter op acht en zestig, passeerden zij het stationnetje van Theale.

Nu hadden zij een bijna volmaakt rechte lijn voor zich tot Reading en Sullivan zag hoe de wijzer langzaam opkroop tot zeventig. Daar bleef hij staan.

Het was alsof de locomotief vooruitsprong. De gezichten van de mannen op de machine stonden strak, wanneer zij door de vlammen van de openspringende haarddeur, waarin de stoker zijn schoppen kolen joeg, flikkerend werden beschenen.

De machinist was als een trillend standbeeld. Zijn handen rustten onafgebroken op de handles, zijn oogen op de lijn voor zich.

Zeventig mijlen per uur!

Die snelheid was angstaanjagend. Als een levend dier, dat tot in zijn ingewanden trilt van uitgeoefende kracht, steunde en siste, kermde en bonkte het stalen gevaarte, terwijl het zijn weg zocht over de glimmende rails, die als het ware werden opgeslokt.

Sullivan trachtte een berekening te maken wanneer hij redelijkerwijze kon verwachten de eindlichten van den negen-uur-trein te zien. Maar het gelukte hem niet.

Een oogenblik wendde hij de oogen af van de lijn naastaan en keek naar den snelheidsmeter. De wijzer was gedaald tot vijf en zestig en daalde nog meer.

Hij trachtte voor zich uit, langs de lijn te zien en stak het hoofd een weinig naar buiten; maar hij trok het aanstonds weer in. De wind joeg hem wolken heeten, natten stoom, vermengd met kiezel, stof, kool- en roetdeelen in het gelaat, zoodat hij half verblind werd en zich de oogen moest uitvegen.

Toen hij weer wat zien kon, ratelden zij over een klein viaduct. Hier en daar brandde een lantaarn. De snelheid was gedaald tot vijf en vijftig. Een slakkengangetje vergeleken bij hun vroegere vaart.

Maar toen zij met die snelheid door het station van Reading joegen, bemerkten zij toch, dat zij nog met een bliksemtreinvaart reden.

Als een wervelwind vlogen de lichten van het station aan hunne oogen voorbij. Even hadden zij een vagen indruk van een dichtopeengedrongen, nieuwsgierige menigte, die de voorthollende locomotief verwonderd naaogde. Even nog donderde het holle geluid, dat de locomotief onder de overkapping van het station veroorzaakte, na in hunne ooren en toen was ook dit weer voorbij. Sullivan keek even om. Het was alsof het station reeds mijlen achter hen lag.

Voort ging het weer! De wijzer van den snelheidsmeter ging weer omhoog. Tot hij bijna op zeventig stond. Toen zakte hij weer langzaam af. De lijn maaakte hier een grooten boch naar links, die de aandacht van den machinist vereischte. Zij naderden het eeuwenoude stadje Twyford, waarvan Sullivan den Gothischen toren in de verte reeds kon onderscheiden.

Hij keek op zijn horloge. Het was kwart voor

tien. Nog steeds was niets van de roode achterlichten van den anderen trein te zien. Het ging Sullivan nog niet snel genoeg. Hij trappelde van ongeduld op de ijzeren voetplaat, waarop hij stond.

Eensklaps maakte de machinist een beweging met zijn hand. De snelheid verminderde aanmerkelijk en het volgende oogenblik klonk een snerpend gefluit vlak boven hun hoofden.

De machinist had een onveilig signaal gezien en waarschuwde. De ijzeren arm schokte op hetzelfde oogenblik omhoog en het roode licht maakte plaats voor een groen. De lijn was weer vrij.

Vooruit!

De lantaarns van Twyford waren voor hen als één streep van licht en toen was het weer donker.

Plotseling, zonder enig voorafgaand teeken, ratelde een donderslag en gutste het regenwater met stroomen aan één zijde de locomotief binnen. De wind bleek uit het Oosten te waaien, zoodat Sullivan, die aan den westkant stond, geen last van het water had.

Een felle bliksemstraal, gevolgd door een dreunenden slag, verlichtte den geheelen omtrek.

Sullivan keek uit en had bijna een kreet van vreugde geuit.

Daar, vóór hen zag hij de roode lichten van den trein, dien zij achtervolgden. Hij trachtte het den machinist mede te deelen, maar hoe hij ook schreeuwde, zijn stem werd overdonderd door het bonken en sissen van de machine en het loeiende geraas van de elementen.

Maar de machinist scheen begrepen te hebben, evenals de anderen. Allen keken recht voor zich uit, langs de lijn. Er was nu geen twijfel meer mogelijk.

Nog voor Windsor hadden zij hun doel bereikt. De roode achterlichten waren dáár! Zij naderden ze meer en meer. Eerst nu was een goede vergelijking te maken tusschen de snelheid, waarmede beide treinen reden. Het was alsof zij vooruitsnelden en de andere trein stil stond.

Nu waren zij gelijk met de roode achterlichten. Twee tellen later waren zij er al voorbij.

Door den luchtstroom, opgewekt in de betrekkelijk nauwe gang tusschen de beide voortsnellende treinen, stroomde het hemelwater nu ook aan den kant van Sullivan naar binnen en doorweekte den detective tot op zijn hemd. Hij maalde daar echter niet om, maar het irriteerde hem, dat hem daardoor eenige oogenblikken het vrije uitzicht werd belet. Door het dichte grijze watergordijn was niets meer van den anderen trein te zien. Alleen het regelmatige gebonk op het naastliggende spoor bewees, dat de treinen

nog naast elkaar reden.

Eensklaps hield de regen op. Het onweer was even plotseling opgehouden als het onverwacht was opgekomen. Het dreef weg in Oostelijke richting, terwijl zij in Westelijke richting voortsnelden.

Sullivan kon nu telkens een blik werpen in de coupé's van de personenwagens, die naast hem reden. Niet lang echter, want door de veel grootere snelheid van zijn locomotief, liep hij stukken in. Het was een eigenaardig, eenigszins mysterieus gezicht, die schuddende lichamen en die gele gezichten van de lezende of slapende reizigers, als door een netwerk van ijzer en glas langs zich heen te zien jagen. Toen kwam de donkere tender en toen de flauw verlichte locomotief, waarvan de machinist en stoker met nieuwsgierige blikken het roode monster aan hun zijde nakeken.

Sullivan was tevreden. Hij had zijn doel bereikt. Nog eenige oogenblikken en hij zou het teeken tot stoppen geven. Maar eerst moesten zij de helling nog op, dan de spoorbrug over de Theems over en dan, nog vele mijlen voor Windsor, zou hij laten stoppen.

Tevreden keek hij om zich heen. Daar, vóór hem, zag hij het glinsterende water van de oude Theems, dáár in de verte de torens en lichten van Windsor en achter hem reeds de twee gloeiende oogen van de locomotief van den ingehaalden trein.

Nu donderden zij de brug over. Even hadden zij een indruk van verwarde ijzeren spanten en dwarsspanten, die in een duizelig-makende wirrelwar langs hun oogen schoven. Dan eensklaps hield het oorverdoovende, holle geratel op en bonkte de machine weer haar gewone rhytmiek op den vasten grond.

Sullivan keek om. Er was nu geen trein meer achter hem te zien.

Hij beduidde nu den machinist vaart te verminderen en na een paar minuten te stoppen.

De remmen werden aangetast en weldra stond de locomotief stil, sissend, puffend en blazend, alsof zij hierdoor wilde te kennen geven, dat zij met genoeg zoo hard geloopt had, maar dan nu ook wel een tikje, o, maar een heel klein beetje buiten adem was.

Allen stapten uit, behalve de machinist en de stoker, die op de locomotief bleven, doch nieuwsgierig over het ijzeren deurtje bleven leunen.

Het was prachtig weer geworden en er blies een warme wind. De sterren schitterden aan een donkerblauwen, fluweelen nachthemel. Het was romantisch en uitgezocht weer voor een zoo zeldzaam avontuur.

Een vooruit klaargemaakte lantaarn, met een rood glas, werd door Sullivan tusschen de rails

van het spoor geplaatst, waarna hij met zijn metgezellen dicht achter zich, in de richting van den naderenden trein begon te loopen. Op de plek, waar naar zijn berekening ongeveer de goederenwagen moest komen stilstaan, bleef hij wachten.

Op hetzelfde oogenblik doemden de lichten van de aansnellende locomotief uit de duisternis op.

Het was duidelijk waarneembaar, dat de machinist het roode licht tusschen de rails reeds lang had gezien, want hij had vaart geminderd, terwijl Sullivan en zijn metgezellen hoorden, dat even over de brug de remmen op de wielen knarsten.

Sullivan verdeelde vlug de mannen over eenigen afstand en snelde vooruit.

De trein vertraagde zijn vaart nog meer en stond eindelijk met een langdurig narommelend geraas, veroorzaakt door het stooten van buffers op buffers, stil.

Onmiddellijk was er leven en beweging langs de geheele lijn. Overal werden de portieramen neergelaten en leunden de reizigers met nieuwsgierige, soms met angstige blikken om zich heen kijkend, uit de openingen.

Ook de machinist en stoker kwamen van de locomotief. Hier en daar ging een portier open, om een meer brutalen reiziger uit te laten, die een eigenhandig onderzoek wilde instellen. Maar ook de conducteurs kwamen aanloopen.

Geroep en geschreeuw weerklonk, hier en daar dreunde een onderdrukte vloek, vragen vlogen heen en weer.

Niemand wist de oorzaak, waarom de trein werd opgehouden. Verschillende zakenlieden, die haast hadden nog dien avond Londen te bereiken, stonden mopperend uit te varen tegen een conducteur, die moest bekennen er zelf niets van te begrijpen.

Hier en daar hoorde men geroep om Sullivan, totdat die naam overgenomen werd door anderen en weldra van wagen tot wagen ging. Maar Sullivan kwam niet opdagen.

De detective was, zoodra de trein stil stond, naar achteren geloopt, waar hij wist, dat de goederenwagen moest zijn.

Tot op het oogenblik van stilstand, had de trein met de gewone snelheid geloopt, zoodat de dieven zich niet uit den trein hadden kunnen verwijderen. Hij brandde van verlangen de heeren te arresteren en verheugde zich al in het vooruitzicht de verbaasde gezichten te zien van de mannen, die op een zoo spoedigen overval zeker niet gerekend hadden.

Maar de vreugde van Sullivan maakte spoedig plaats, eerst voor verbazing, toen voor woede.

Achter den gewonen goederenwagen stond niets meer. De goederenwagen met de houwitsers, was verdwenen.

Sullivan was sprakeloos en staarde met open mond en strakke blikken naar het verlaten landschap, dat zich achter den trein uitstrekte.

Weldra zag hij zich omringd door dozijnen menschen, die opheldering van hem verlangden.

De arme detective zag bleek en kon aanvankelijk geen woord uitbrengen.

Maar hij begreep, dat hij eenige opheldering over de situatie schuldig was en trok den hoofdconductor, die hem had aangesproken, terzijde.

— Waar is de tweede goederenwagen met de regeeringsgoederen? vroeg hij, den man strak aanzierend.

Het scheen, dat deze ook nu pas voor het eerst merkte, dat deze wagen zich niet meer aan den trein bevond. Ook hij staarde verdwaasd om zich heen.

Toen Sullivan dat zag, wachtte hij niet langer op antwoord.

— Laat den trein onmiddellijk weer de reis voortzetten, zei hij fluisterend, wij mogen de reizigers niet langer dupeeren. Ik heb een locomotief tot mijn beschikking en volg u naar Windsor. Vandaar zal ik telegrafeeren. Ook zal ik uw vertraging verantwoorden.

Op hetzelfde oogenblik klonk het geroep van: Instappen! langs de wagens, en de reizigers, blij, dat de vertraging niet van langdurigen aard bleek te zijn, haastten zich, zonder verder naar de reden van het oponthoud te vragen, naar hunne respectieve coupé's, om daar weer hunne plaatsen in te nemen.

Geen vijf minuten, nadat de trein zoo onverwacht had moeten stoppen, stoomde hij weder op naar zijn eindbestemming.

Sullivan bleef nog enkele oogenblikken in gedachten verzonken staan. Het was hem op dat oogenblik onmogelijk een plausibele verklaring voor de verdwijning van den goederenwagen met de houwitsers te geven.

Een goederenwagen kan toch niet zoo een, twee, drie verdwijnen, zonder een spoor achter te laten, zoo overdacht hij, vooral niet wanneer men er zoo vlak achter rijdt. Het leek waarsachtig wel duivelswerk. Waar kon die wagen met zijn inhoud in 's hemelsnaam gebleven zijn?

De trein had onderweg niet gestopt. Dat stond onomstootelijk vast. Hij moest direct een onderzoek instellen.

HOOFDSTUK V.

WAAR ZIJN DE KANONNEN?

Toen de locomotief het station Windsor binnenstoomde, was trein 97865 reeds niet meer te zien.

Sullivan stapte uit, beduidde den mannen, dat zij voor zijn rekening aan het buffet wat konden gaan gebruiken, maar dat zij te zijner dispositie moesten blijven. Daarna begaf hij zich naar den stationschef en deelde hem in het kort mede, wat hem overkomen was.

Deze chef, een schrandere, bedaarde man van middelbaren leeftijd, ging zeer systematisch te werk. Hij begon met naar het nummer van den goederenwagen te vragen. Sullivan had het opgeschreven in zijn zakboekje en kon het hem dus zeggen.

De chef, Palmer geheeten, wist den detective onmiddellijk mede te deelen, dat deze wagen voorzien was van een zoogenaamden sliphaak.

De constructie van deze haken is zoodanig, dat een pen wordt gestoken in een gat in het midden van het lichaam van den haak. Deze pen heeft een oog, waaraan een stuk staaldraad kan worden bevestigd, dat door een opening in een der wanden van den wagen wordt geleid. Door aan den staaldraad te trekken, schiet de pen los, de haak draait en de wagen is los van den trein.

Sullivan luisterde zwijgend naar de uitlegging van den chef.

— Goed, zeide de detective, ik zie in, dat het heel gemakkelijk is geweest den wagen af te koppelen, maar waar is die wagen gebleven? Dat is juist het geheimzinnige van het geval. Wij hebben de lijn geen oogenblik uit het oog verloren en zouden den wagen toch hebben moeten zien.

— Hebt ge den trein geen oogenblik uit het oog verloren vanaf het oogenblik waarop ge hem voor het eerst zaagt bij het achteroprijden?

— Neen, geen oogenblik, antwoordde de detective, wij hebben met z'n allen... maar wacht eens... ever voorbij Twyford werden wij overvallen door een kort, maar hevig onweer, waardoor er stroomen hemelwater in onze locomotief vielen. Dat water heeft inderdaad een oogenblik het uitzicht belet. Zou het kunnen zijn?... Maar dan moeten we onmiddellijk

terug! schreeuwde Sullivan opgewonden. Wij hebben geen seconde te verliezen.

— Blijf bedaard, mijnheer Sullivan, klonk nu de rustige stem van Palmer, wanneer de dieven inderdaad den wagen losgekoppeld hebben, dan zal het u weinig moeite kosten hem te achterhalen. Zoo'n wagen kan alléén niet rijden. Ik zal direct naar Reading seinen om assistentie langs de lijn. Het zou kunnen zijn, dat de schelmen aan de wissels gingen prutsen en dat zou ongelukken geven.

Sullivan dankte met eenige vluchtige woorden den chef en snelde naar de locomotief, die intusschen gerangeerd had en nu op het rechte spoor stond, gereed om onmiddellijk weer te vertrekken.

Met een kort bevel riep Sullivan zijn metgezellen weer bij elkaar en op de locomotief en voort ging het weer.

Er werd nu niet met zoo groote snelheid gereden als de eerste rit. Sullivan deelde den mannen mede wat er van hen verlangd werd en allen keken goed uit naar een losstaanden goederenwagen aan dezen of genen kant van de lijn.

Zoo werd mijl na mijl afgelegd. Eerst de helling af, toen den oneindig langen en rechten weg naar Twyford en dan verder tot Reading.

Maar niets werd gevonden. Men reed over verschillende kruispunten en wissels, die echter geen van alle van den weg af konden worden bediend. Tot driemaal toe liet Sullivan stoppen, om te kunnen informeeren in seinhuizen, die zij passeerden, maar alles was in orde. Niemand had voor een enkelen wagen de wissels behoeven om te zetten.

Toen zij dicht bij Theale waren aangekomen, moest de machinist meer snelheid geven, daar een trein van Londen hem dicht op de hielen zat en hij moest maken, dat hij uit den weg kwam.

Om elf uur ongeveer reed de locomotief met haar zes doodvermoeide reizigers het station van Newbury weer binnen.

Terwijl de anderen na afscheid te hebben genomen van den detective, naar hun woningen gingen om eenige welverdiende rust te nemen.

begaf Sullivan zich naar den stationschef, om verslag te doen van zijn wedervaren.

Hij sleepte zich met moeite voort, het was alsof er lood in zijn schoenen zat, maar de plicht riep hem. Er was nog meer dat riep en met veel gebiedender stem, namelijk zijn eergevoel, waarin hij zich voelde aangetast.

Deze zaak, die hem eerst te min had toegeschenen, had zich gewijzigd in een geval, een ondoorgrondelijk geval, dat hem, Sullivan, detective-inspecteur van Scotland Yard, die zijn sporen in verschillende uiterst moeilijke zaken had verdiend, als een kwajongen met een mond vol tanden liet staan.

Deze gedachte wekte hem weer een weinig op. Hij klemde zijn tanden op elkaar en zwoer bij zich zelf een duren eed, dat hij dit mysterieuse geval tot klaarheid zou brengen.

De chef, die hem niet in zijn werk kende, dacht, toen hij het verhaal van den detective had aangehoord, te mogen twijfelen aan de nauwkeurigheid, waarmede men gewerkt had, maar Sullivan werd hierop zóó boos en maakte zich zóó driftig, dat de stationschef niets beters wist te doen dan het veege lijf te bergen en het perron op te gaan, kwasi om eenige dringende dienstzaken af te doen. Sullivan bleef alleen achter. Alleen met zijn gedachten.

Hij ging alles nog eens in den geest na. Maar hoe hij de zaak ook keerde of wendde, steeds kwam hij weer op één punt terug. Hoe was het in naam van alle duivels uit de hel mogelijk, dat de dieven in vijf minuten tijds op z'n hoogst, er kans toe hadden gezien met een goederenwagen, die met zijn inhoud mee toch zeker een ton of vijftien moest hebben gewogen, te verdwijnen. Zoo absoluut en spoorloos te verdwijnen, alsof de aarde ze met wagen en al had verzwolgen.

Toen zij den trein achterop reden, had hij er op durven zweren, dat er nog twee goederenwagens achteraan waren. Toen hij den trein ongeveer tien minuten later dwong stil te houden, was de wagen weg. In dien tijd moest het gebeurd zijn. Het onweer was de schuld van alles. Als die hevige regenbui hen niet overvallen had, waardoor hun alle uitzicht was belet, dan hadden zij het losslippen van den wagen moeten zien en hadden zij de schelmen kunnen knippen.

Nu hij dit had vastgesteld, werd hij kalmer en kon hij weer geregelder denken.

Hij begon met een uitvoerig telegram op te stellen, dat hij naar de stations Twyford en Reading liet seinen en waarin hij bevel gaf een nauwkeurig onderzoek in te stellen op de emplacementen van beide stations naar den goederenwagen no. 4403, Serie D, welke spoorloos

verdwenen was.

Nadat dit gebeurd was, stelde hij een derde telegram op voor Londen, waarin hij in code-woorden een uitvoerig relaas opstelde van zijn wedervaren, met verzoek om instructies.

Eerst nadat hij voor dit alles gezorgd had, werd hij weer geheel kalm, maar tegelijk keerde zijn vermoeidheid terug; hij kon zijn oogen haast niet meer open houden en het duurde dan ook niet lang of hij viel op zijn stoel in slaap.

Tegen twaalf uur stapte de stationschef zijn kantoortje weer binnen en was niet weinig verwonderd den detective in slaap te vinden met zijn hoofd op zijn armen, die op het kleine lessenaartje steunden.

Hij haastte zich den vermoelden man te wekken en een betere slaapplaats aan te bieden.

Toen Sullivan den volgenden ochtend ontwaakte, was hij weer zoo frisch als een hoentje. De nachtrust had een ander mensch van hem gemaakt en hij brandde van verlangen om den strijd met de kanonnendieven opnieuw aan te binden.

Veel viel er echter nu niet te doen. Hij had verschillende conferenties met spoorwegmannen, maar het eind van het lied was, dat eerst de uitslag moest worden afgewacht van het onderzoek, dat op alle lijnen van de Western Railway Company was ingesteld.

Stil zitten lag echter niet in zijn aard en zoodra de conferenties waren afgelopen, nam hij zelf een ijverig aandeel in het onderzoek en liet hij de verschillende beampten van stations en seinhuizen, die dien avond dienst hadden gedaan, een scherp verhoor ondergaan. Hiermede gingen eenige dagen heen, maar toen moest hij ook zich zelf bekennen, dat niets ongedaan was gelaten, om de zaak tot klaarheid te brengen. Met negatief resultaat echter.

Door systematisch te werk te gaan, had men de zekerheid gekregen, dat er absoluut niets onregelmatigs was geschied. Alles langs de lijn van Newbury naar Londen was in volmaakte orde. Nergens was eenig defect ontdekt.

Verder had er geen enkel alarmsein geklonken, hetgeen geschiedt, wanneer onbevoegden aan wissels of kruispunten knoeien.

Geen enkel beampte had gedurende de diensturen van dien avond hulp moeten verleen voor een of ander buitengewoon voorval. Kortom er was niets, dat op eenige onregelmatigheid wees.

De theorie van de spoorweg-directie was nu als volgt:

Daar de goederenwagen vermist werd en er geen enkele andere van een andere maatschappij niet kon worden verantwoord, was het dui-

delijk, dat de wagen zich niet meer in het rayon van de Western bevond.

Door een of ander ingenieus middel, dat nog onbekend en daarom onbegrijpelijk was, moest men er daarom in geslaagd zijn den wagen te brengen op rails van een ander rayon, waarschijnlijk van de Eastern Railway Company, hetgeen binnenkort wel zou blijken, daar alle nummers van goederenwagens bij die maatschappij zouden worden gecontroleerd, hetgeen noodig was, daar natuurlijk het nummer zou zijn veranderd.

Met deze boodschap kon detective Sullivan naar huis of beter gezegd naar het bureau van Scotland Yard gaan, waar hij dan ook na verloop van drie dagen in een beestachtig slecht humeur aankwam.

Al zijn moeite was tevergeefs geweest en wat het ergste was, zijn collega's zouden er hem naar vragen, om nog te zwijgen van het onderhoud, dat hij moest hebben met zijn onmiddellijken lastgever, hoofd-inspecteur Phileas Baxter, den bekenden bulderbast met zijn blonden baard.

Hij voelde dat zijn carrière op het spel stond, en dat hij deze zaak tot klaarheid moest brengen, het kostte wat het wilde.

Het zou echter geheel anders uitkomen dan hij verwacht had.

Zoodra hij op zijn kamer was aangekomen, ontving hij een boodschap van zijn chef, om zoodra mogelijk mondeling verslag te komen uitbrengen.

Toen hij het korte briefje, dat men op zijn lessenaar had gelegd, las, beet hij zich op de lippen. Zijn handen trilden, toen hij het papiertje verscheurde. Hij voorzag wat er gedurende dit onderhoud zou geschieden en hij bad den hemel om sterkte, want het zou niet de eerste maal zijn, wanneer hij zijn geduld met den dikwijls onredelijken chef zou verliezen.

Een ruw: „binnen” beantwoordde zijn kloppen en bereidde hem eenigszins voor op hetgeen hem wachtte.

Phileas Baxter, wiens roodblonde baard zijn vollemaansgezicht nog voller en maanachtiger maakte, zat achter zijn lessenaar en verwaardigde zich nauwelijks den groet van een van zijn beste inspecteurs te beantwoorden.

Met zijn pennehouder wees hij naar een stoel en ging door met schrijven. Toen reeds had Sullivan moeite om zich goed te houden. Wat verbeeldde die man zich wel? Was hij misschien een loopjongen van zijn edelgestrengen? Was zijn chef misschien vergeten, dat, toen hij het onderzoek naar de kanonnen aanving, zes en dertig uren achter elkaar dienst had gedaan?

Dit alles welde in hem op, toen hij daar lijd-

zaam moest zitten wachten tot het mijnheer Baxter zou believen op te zien en hem te woord te staan.

Eindelijk scheen Baxter met zijn interessanten arbeid klaar te wezen. Met tergende langzaamheid veegde hij zijn pen af, legde deze op een inktkoker, schoof zijn bril op het voorhoofd en zag toen met een paar afwezige oogen zijn ondergeschikte aan.

— En, mijnheer Sullivan, aldus begon hij met een zoetsappig toontje in zijn stem, wat hebt u me nu wel te vertellen? Zeker een boel nieuws, niet waar? Een boel goed en interessant nieuws, want wat al die kranten schrijven, daar behoef ik natuurlijk niets van te gelooven.

Sullivan keek Baxter even aan en zag onmiddellijk, dat er een storm op handen was. Als de hoofd-inspecteur zoo kwasi-zoetsappig sprak, wist hij wel hoe laat het was. Hij besloot op zijn hoede te zijn.

— Wat de kranten geschreven hebben, mijnheer Baxter, — zei Sullivan, — weet ik niet, want ik heb het te druk gehad om ze te lezen, maar als u wilt, zal ik u een uitvoerig verslag geven.

— Als u mij alleen maar zegt, dat de kanonnen terecht zijn en de dieven geknipt, dan ben ik al lang tevreden.

— Dat kan ik u helaas juist niet zeggen, mijnheer Baxter, maar ...

— Maar ... maar ... geen maren, als u blijft. Waarom zijn die kanonnen nog niet terecht en waarom loopen de dieven nog vrij rond? ... Geeft u mij daar maar eerst eens antwoord op.

Sullivan kon een glimlachje niet onderdrukken. Baxter vroeg het op een toon alsof hij de gelegenheid om de kanonnen naar Londen te brengen en de dieven te arresteren, maar voor het oprapen had gehad.

Baxter echter had dat lachje gezien en werd woedend.

— U lacht, mijnheer! U lacht! Nu, ik geef u de verzekering, dat u wel mocht huilen. U denkt zeker mooi werk te hebben gedaan door eenige dagen heen en weer te reizen tusschen Newbury en Londen, alsof al die reizen geen geld kosten, alsof die verdwenen goederenwagen een lucifersdoosje is, dat u wel tusschen de rails zult vinden liggen en alsof de kanonnen tandenstokers zijn, terwijl u maar behoeft te wachten tot het oogenblik waarop de heeren dieven er hun leelijke holle kiezen mee gaan uitpeuteren, om hen te arresteren. Het is prachtig. Zoo'n goederenwagen is toch geen lucifersdoosje, mijnheer! Die kanonnen zijn geen tandenstokers, mijnheer! Wat denkt u wel?

Sullivan hoorde zijn chef met verbazing aan. Ja, hij was zóo verbaasd, dat hij daardoor ver-

gat boos te worden. Die goede man liet zich, als naar gewoonte, zóó door zijn drift meeslepen, dat hij, hetgeen hij zelf als iets dwaas had voorgesteld, ging beschouwen als gezegd door zijn ondergeschikte. Het had weinig gescheeld, of Sullivan had weer gelachen, maar gelukkig bedacht hij zich nog bijtijds en trok een zoo ernstig gezicht als maar mogelijk was.

— U wilt me vertellen gaan wat u hebt gedaan? Neen, mijnheer, dat hoeft niet, mijnheer! U kunt me bij voorbeeld niet vertellen, dat u reeds huiszoeking hebt gedaan, want dat hebt u niet, dat weet ik zeker.

— Huiszoeking? Sullivan kon zijn ooren niet gelooven.

— Ja zeker, mijnheer, huiszoeking. Dat begrijpt u niet, niet waar? Dan zal ik het u uitleggen. U wilt natuurlijk onmiddellijk zeggen, dat u eerst moet weten bij wien u huiszoeking moet doen. Wel, mijnheer Sullivan, als u dat dan niet weet, dan zal ik het u zeggen. Ik zal u les geven in de recherche, want daar schijnt u niets van te kennen, mijnheer. En die les kost u niemendal, mijnheer! Die les geef ik u gratis voor niemendal mijnheer. Luister, mijnheer.

— Maar mijnheer Baxter . . . waagde Sullivan het te zeggen.

— Zwijg, mijnheer, — brulde deze echter, zoodra Sullivan den mond geopend had. Zwijg en luister, mijnheer en wees dankbaar voor de gelegenheid, die u geboden wordt. Uit uw schriftelijke rapporten heb ik gelezen, dat de gestalten van de drie dieven nauwkeurig bekend zijn. Welnu, mijnheer, u behoeft slechts in de registers van Scotland Yard te zoeken naar de misdadigers, wier gestalte overeenkomt met die, welke beschreven zijn en u bent klaar, mijnheer.

— Maar mijnheer Baxter . . . begon Sullivan weer.

— Stil mijnheer, en geen maren. Wilt u mij misschien zeggen, dat u daaraan niet hebt gedacht?

— Neen, mijnheer Baxter, ik . . .

— Neen, natuurlijk niet, dat zou eerlijk voor de waarheid uitkomen zijn en daar moeten de heeren nooit van hebben.

— Maar mijnheer Baxter, dat kan u toch geen ernst zijn, meende Sullivan nu in het midden te moeten brengen.

— Geen ernst? Geen ernst? Denkt u soms, dat u het beter weet dan ik? Ik meen het, mijnheer en als u nog niet genoeg had gehad aan de beschrijving van hun gestalte, dan had u de goederen, die in den voorlaatsten wagen waren geladen op vingerafdrukken kunnen onderzoeken en dan waart u klaar geweest.

— Maar mijnheer Baxter, zei Sullivan, van de gelegenheid profiteerend, dat de hoofd-

inspecteur ophield om adem te scheppen, die goederen bestonden uit ruwhouten kisten en manden en bovendien, de dieven zijn toch niet de eenigen geweest, die die goederen hebben aangeraakt. Het zou onbegonnen werk geweest zijn om al de vingerafdrukken, die zich op die goederen bevonden, te classificeeren, nog afgezien van het feit, dat op ruw hout en gevlochten teenen geen vingerafdrukken kunnen worden ingestoven om ze te fotografeeren.

— Zoo mijnheer, zei Baxter, die uit de woorden van den detective opmaakte, dat hij een blunder geslagen had en dat zijn zorgvuldig opgezette theorie als kaf voor den wind naar de vier hemelstreken uiteen vloog. Zoo mijnheer, is dat uw opinie. Nu, het is mogelijk! U kunt het weten, u, die met zulke mooie resultaten thuis komt.

Nu werd Sullivan in volle ernst boos. Hij had zijn chef eerst laten uitrazen, omdat hij begreep, dat deze in een slecht humeur moest zijn wegens het mislukken van de expeditie, maar nu hij zag, dat zijn chef als een ondeugend kind, dat zijn zin niet kreeg, bleef doorrazen en steeds onredelijker werd, vond hij dat het genoeg was.

— Hoor eens, mijnheer Baxter, zeide hij, nu is het genoeg. U moet niet denken, dat u een loopjongen voor u hebt. Ik heb u de gelegenheid gegeven om uw meening te zeggen, maar u moet niet op dien toon doorgaan, want dat heb ik niet verdiend. Dat ik niet geslaagd ben, vind ik erg genoeg, maar ik heb alles gedaan wat ik kon en als u bereid bent om de zaak in alle kalmte en redelijkheid met me te bespreken, zult u overtuigd worden, dat ik niets nagelaten heb, wat de zaak tot een goed einde had kunnen brengen. Ik ben er van overtuigd, dat ieder ander niet meer succes had gehad dan ik.

Baxter, die nu de gelegenheid had gehad eens flink uit te razen, wilde niets liever dan de zaak in den breede bespreken, want hij dacht aan zijn vroeger echec bij het Ministerie van Oorlog en hij wenschte niets liever dan zich te rehabiliteeren. En daarvoor had hij Sullivan noodig. Sullivan was een der bekwaamste detectives, waarover de Yard beschikte en hij zou niet graag willen, dat hij door zijn onbillijkheid van de zaak afzag.

Hij had er dan ook reeds over gedacht zoete broodjes te gaan bakken, maar nu Sullivan zelf zoo verstandig bleek te zijn om toenadering te betoonen, ging hij gretig op diens voorstel in, al deed hij ook zijn best dit niet te laten blijken.

— Zoo? Hm! Nu het kan zijn, hoor! Ik geef mijn meening voor een betere. U moet me dan maar eens vertellen, wat u zool allemaal hebt gedaan, dan kunnen we en passant nog eens

spreken over datgene wat misschien nog gedaan kan worden.

Sullivan vond, dat zijn chef nu weer redelijk was geworden en dat er met hem te praten viel, zoodat hij dan ook zonder de minste rancune zijn stoel naderbij schoof en een uitvoerig exposé gaf van de zaak.

Hij begon met nog eens duidelijk uiteen te zetten, hoe de dieven er in waren geslaagd, met den wagen mee te gaan.

— Toen zij er eenmaal in waren, was het voor hen een kleinigheid om den sliphaak in werking te stellen en den wagen te ontkoppelen. Maar de moeilijkheid zit hierin, dat we niet weten wáár dat heeft plaats gehad, want de wagen is absoluut niet meer te vinden. Hij is zóó radicaal verdwenen, alsof de aarde zich heeft geopend om hem met de schavuiten te verslinden.

De tweede eigenaardigheid is hierin gelegen, dat mij het motief van den diefstal totaal ontgaat. Ik kan me niet voorstellen, wat die dieven

aan de oude kanonnen hebben. Er zijn oogenblikken, dat ik onwillekeurig geneigd ben te denken aan een kwajongensstreek.

De derde eigenaardigheid is de buitengewone eenvoud van de zaak. Er is niets ingewikkelds in het heele geval. Er zijn geen theorieën op te bouwen, geen deducties te maken. Het is het merkwaardigste geval, dat ik ooit heb meegemaakt.

Sullivan zweeg en ook Baxter wist hierop niets te antwoorden, zoodat het een poosje doodstil in de kamer van den hoofd-inspecteur was.

Eindelijk keek Baxter op en richtte zijn blik op het peinzende gelaat van zijn inspecteur, die nog stil voor zich uit zat te staren.

— Wat denk je er van, Sullivan, geef je het op? vroeg Baxter.

— Ik denk er niet aan, mijnheer Baxter, was het antwoord, ik heb nog nooit een zaak opgegeven en ook deze wil ik tot klaarheid brengen.

HOOFDSTUK VI.

EEN VERRASSING VOOR DE AUTORITEITEN.

Het wordt nu tijd, dat wij eens naar Raffles, Brand en Henderson terugkeeren.

Onze lezers hebben natuurlijk al lang begrepen, wie die drie mannen waren, die op zoo onnavolgbare en handige wijze zich in het bezit van den goederenwagen met de houwitsers hadden gesteld.

Maar zij weten nog niet, hoe dit in zijn werk was gegaan.

Wij hebben onze drie vrienden verlaten, toen zij, met Henderson als chauffeur, in den vrachtbak van de zware lastauto het nauwe straatje achter den tuin van Raffles' huis uitreden.

Alvorens Londen te verlaten werd nog eenmaal halt gemaakt. Het was bij een der andere huizen van Raffles in een der voorsteden, waar hij een volledige verzameling van allerlei vermommingen had gereed liggen en die hem en zijn beiden helpers een geheel ander uiterlijk zouden geven.

Nadat zij de noodige kleren, pruiken, schmink enzovoorts hadden ingeladen, werd de reis weer voortgezet.

Volgens vooraf ontvangen instructies stuur-

de Henderson de auto met groote snelheid langs den straatweg Londen—Hounslow—Colnbrook en verder naar Windsor.

Daar werd de wagen in een dicht bosch, niet ver van de Theems verwijderd, verborgen en begaven de mannen zich met het pak, dat door Henderson op de schouders werd gedragen naar het station, waar zij den eerstvolgenden vertrekkenden trein naar Newbury namen.

Toen zij daar kwamen, was hun eerste werk een schuilplaats te zoeken, waar zij zich konden verkleeden, zonder gezien te worden.

Toen zij hierin waren geslaagd, gingen zij op zoek naar den goederenwagen met de kanonnen, die zij spoedig ontdekten. De wagen stond geheel onbeheerd en wanneer het draagbare goederen waren geweest, zou het Raffles en zijn gezellen weinig moeite hebben gekost zich daarvan meester te maken.

Maar kanonnen zijn nu eenmaal geen tandenstokers, zooals hoofd-inspecteur Baxter zou zeggen en vooralsnog moest Raffles wachten op den trein, die den wagen zou meenemen.

want daarop had hij gerekend en zijn geheele plan gebaseerd.

Daar het nog vroeg in den ochtend was, werd krijgsraad gehouden en besloot men om beurten te gaan ontbijten, terwijl de anderen in dien tijd de wacht zouden houden, voor het geval de wagen mogelijk zou worden gerangeerd.

Er gebeurde echter dien ochtend niets en ook een gedeelte van den middag vervloog, zonder dat zich iets voordeed.

Eindelijk echter, tegen vier uur in den middag, kwam er leven in de brouwerij. Er naderden eenige spoorwegambtenaren, die eenige malen om den wagen heenliepen, er een blik in wierpen en toen druk begonnen te confereeren. Het slot van de geschiedenis was, dat er twee wachtposten bij werden geplaatst.

De lezers weten, dat dit alles het gevolg was van het uitvoerige telegram, dat door den detective Sullivan was gezonden.

Raffles en zijn vrienden begrepen, dat het nu ernst werd. Nu de wagen eenmaal onder bewaking was gesteld, zou het op het heldere en snelwerkende brein van Raffles aankomen om in den wagen te komen.

De drie mannen gingen er thans toe over om zich als spoorwegarbeiders te verkleeden.

Met ongehoorde brutaliteit optredend, maakten zij zich meester van een aantal kisten en kistjes, manden en pakken, laadden die op een trolley, die zij ergens vonden staan en begonnen, tegen den tijd, dat de trein, waaraan de goederenwagen intusschen was aangehaakt, moest vertrekken, deze in te laden.

Even doorleefden zij eenige benauwde oogenblikken, toen de conducteur Zane hen op een zoogenaamde vergissing attent maakte en waardoor Raffles zich genoodzaakt zag van de sterke vuisten van Henderson gebruik te maken, om den conducteur voorloopig van de baan te schuiven.

De lezers hebben gezien wat daarvan het gevolg was.

Raffles en zijn vrienden waren hiervan echter onkundig en in alle kalmte des gemoeds trokken zij naar Londen, terwijl zij zich een plaatsje uitzochten op de kratten, waarin de onderdeelen van de kanonnen waren verpakt.

Het geluk was hun gunstig. Het onweer, dat uitbrak, terwijl zij tusschen Twyford en Windsor reden, was oorzaak, dat Henderson een der schuifdeuren op een kier opende om naar het weer te kijken. Raffles had hem dit verzocht, omdat nu zoetjesaan voor hen het oogenblik van handelen was gekomen.

Juist wilde Henderson de deur weer sluiten, toen hij de hen achtervolgende locomotief in het

oog kreeg, die met veel grooter snelheid, dan waarmee hun trein reed, naderde. Brand en Henderson dachten niet anders, of het avontuur was mislukt, maar Raffles dacht er anders over. In dat oogenblik bewees hij over stalen zenuwen te beschikken.

— Ik heb jullie beloofd, dat je je zoudt amuseeren, welnu, het spel gaat beginnen.

Raffles gaf eenige korte bevelen, waarop zijn vrienden onmiddellijk reageerden. Brand nam plaats voor de schuifdeur, die hij op een kiertje opende, teneinde naar buiten te kunnen zien. De regen viel met stroomen, zoodat het uitzicht, dat toch al slecht was, geheel verdween.

Henderson nam plaats vóór in den wagen bij het staaldraadtouw, dat aan den sliphaak was bevestigd.

Raffles ontdeed zich van zijn buis en vest, schoof de andere schuifdeur open en klom op de treeplank.

De regenvlagen striemden hem in het gelaat, maar hij trok zich daar niets van aan. Kalm, alsof het een wandelingetje bij maneschijn op effen grond betrof, wandelde hij langs de treeplank en hield zich vast aan de ijzeren handgrepen, die op den buitenwand van den wagen zijn aangebracht.

Hier bleef hij enkele oogenblikken staan. Toen stak Brand zijn hoofd uit de opening van de schuifdeur en zeide slechts: „vooruit!”

Hij had aan de andere zijde de locomotief voorbij hooren jakkeren, want van zien was geen sprake geweest.

Zoodra Raffles deze woorden had gehoord, stak hij een pen, waaraan een schroefdraad was gedraaid, op eenigen afstand in den wand en draaide deze in een oogwenk stevig vast.

Naar deze pen stak hij zijn hand uit, greep haar stevig vast en zweefde het volgende oogenblik tusschen hemel en aarde. Met een handigen zwaai stond hij een moment later op den achtersten buffer en ging daar schrijlings op zitten.

Alsof de elementen hem hadden willen tegenwerken en nu inzagen, dat het geen doel meer had dit te doen, hield thans, nu het gevaarlijkste gedeelte van zijn onderneming achter den rug was, de regen plotseling op. Het onweer zakte af.

Raffles haalde nu een der roode lantaarns van den haak, waaraan deze hing, greep met de andere hand weer naar de pen en stak de lantaarn toe aan Brand, die zich eveneens op de treeplank had gewaagd.

Met de volgende lantaarn-ging het evenzoo.

Raffles was niet lichtvaardig. Hij wilde niet, dat mogelijkerwijze door zijn schuld een spoorwegongeluk zou ontstaan, dat vele menschen het leven kon kosten.

Zonder zich een oogenblik te bedenken, schroefde hij nu aan de andere zijde van den buitenwand een tweede pen, waarna hij zijn kunststuk van zoeven in omgekeerde volgorde herhaalde. Hij liet zich door Brand de twee roode lantaarns aangeven, bevestigde deze aan den voorlaatsten goederenwagen, klom toen terug op zijn eigen wagen en gaf Henderson het teeken om aan den sliphaak te trekken.

Deze gehoorzaamde en het was onmiddellijk te merken, dat de wagen in snelheid verminderte. Brand en Raffles keken elk aan één zijde naar buiten en constateerden, dat het voorste gedeelte van den trein met onverminderte vaart zijn reis voortzette, terwijl hun wagen, hoewel met verminderde snelheid, op eenigen afstand volgde.

Raffles, die rechts uitkeek, trachtte nog iets te zien te krijgen van de locomotief, maar deze was reeds uit het gezicht verdwenen.

— Nu opgelet, jongelui, riep Raffles zijn metgezellen opgewekt toe. Het spel gaat beginnen!

— Ik dacht, dat het al begonnen was, waagde Henderson op te merken, terwijl hij glimlachte en daarbij twee rijen hagelwitte tanden liet zien.

— Wel neen, beste James, zei Raffles, dat heb je verkeerd gedacht. Dit was nog maar het voorspel. Nu begint het stuk in vollen ernst.

Terwijl hij zoo met zijn vrienden schertste, had hij de taak, die hij te volbrengen had, geen oogenblik uit het oog verloren.

Hij lette goed op de snelheid van den wagen, die elke seconde afnam en toen hij zag, dat de wagen op het punt stond stil te houden, daar de in hem opgehoopte energie eindelijk was uitgewerkt, sprong hij, gevolgd door zijn twee vrienden, van den wagen en liet dezen geheel en al stilstaan.

Dit duurde slechts een oogenblik, want aanstonds vertoonde de wagen neiging om opnieuw aan het rollen te gaan, maar nu in tegenovergestelde richting, daar de weg een lange, maar niet zeer steile helling maakte.

Hier was het geheele plan van Raffles op gebaseerd.

Toen hij zag, dat de wagen bereid was om aanstonds zijn reis in tegenovergestelde richting voort te zetten, knikte hij zijn vrienden tevreden toe en beduidde hun, dat zij hem moesten tegen houden.

Dit geschiedde en de wagen stond weldra voor de tweede maal stil.

Terwijl Henderson en Brand den wagen tegenhielden, wipte Raffles, die, ofschoon doornat, daar niet om scheen te geven, weer in den wagen, knoopte het zware pak, dat nog steeds op den vloer lag, los en haalde er eenige vreemd gevormde stukken ijzer uit.

Door middel van een overschuifrand bevestigde hij twee stukken aan elkaar, zoodat hij van de vier stukken twee maakte.

Het scheen, dat noch Brand, noch Henderson ooit iets van deze manoeuvre hadden gezien, want zij stonden verbaasd en zwijgend toe te kijken.

Raffles dook nu onder den wagen en schoof een der stukken ijzer tegen de rechterrail, toen kroop hij weer voor den dag en schoof het andere stuk tegen de linkerrail.

Brand, dit ziende, begon zacht te fluiten. Nu eindelijk had hij gesnapt wat er ging gebeuren.

Zoo geplaatst, vormden de twee stukken ijzer den volmaaksten wissel, die maar gemaakt kon worden.

Raffles gaf een teeken en zijn vrienden lieten den wagen schieten. Aanstonds begon deze te rijden, de wielen pakten den wissel en een minuut later stond de wagen op het naastliggende spoor.

— Nu langzaam vooruit! klonk het bevel van Raffles.

De beide mannen lieten het koord, dat zij aan de buffers hadden gebonden, schieten, zonder het echter los te laten, opdat de wagen niet te groote snelheid zou krijgen en bleven er achteraan loopen. Raffles had den geïmproviseerden wissel weggenomen en weer in den wagen gelegd.

Na ongeveer twee honderd meter op deze manier verder gekomen te zijn, kwamen zij aan een emplacement, waar talrijke sporen lagen.

Raffles raadpleegde nu een kaart, inspecteerde verschillende lijnen en scheen opeens te weten waar hij wezen moest, want opnieuw liet hij den wagen stilstaan, dook er weder onder en bevestigde nogmaals den wissel.

De wagen werd nu voortgeduwd naar een draaiend plateau, dat hij een halven slag liet draaien, waardoor hij den wagen naar het uiterste puntje van het emplacement kon brengen.

Opnieuw maakte hij daar gebruik van een plateau, dat den wagen weer in de goede richting zette. Deze bevond zich nu op het hoogste gedeelte van een lang spoor, dat regelrecht naar de rivier leidde.

De wagen werd nu met blokken vastgezet en Raffles gaf Henderson bevel de vrachtauto te gaan halen.

De chauffeur keek zijn meester even verbaasd aan.

— Waar moet ik die gaan halen, Mylord? vroeg de man. Hij had er blijkbaar geen flauw begrip van, waar hij zich bevond. De waarheid is, dat hij zich nimmer met dergelijke beuzelingen ophield. Of hij nu in Engeland of op het uiterste puntje van de wereld moest werken, dat

was den goedigen reus volmaakt onverschillig, zoolang zijn meester de leiding slechts in handen had. Dan was alles goed, placht hij te zeggen.

— Maar James, weet je dan niet, waar we zijn? vroeg Raffles lachend.

— Neen, Mylord, was het antwoord.

— We zijn hier op twee steenworpen afstand van het Epping forest, te Windsor, waar we van ochtend de vrachtauto hebben achtergelaten. Ga haar gauw halen, want we hebben niet veel tijd te verliezen.

— Jawel, Mylord, zei de reus en spoedde zich naar het hek, dat de spoorbaan van den weg scheidde. Toen hij dat bereikt had, sprong hij er over en was spoedig uit het gezicht verdwenen.

Het wachten duurde den beiden mannen lang. Nu de reactie kwam op deze schijnbaar zoo eenvoudige, maar in werkelijkheid zeer stoutmoedige en gevaarlijke verrichtingen, ontspanden hunne spieren zich en maakte een gevoel van moeheid zich van hen meester. En dat mocht toch niet. Het was zaak, frisch en soepel te blijven, want het tijdperk van rust was nog niet aangebroken. Er moest nog meer gebeuren.

Vijf minuten verliepen, tien, vijftien. Toen werd het Raffles te bar; hij hield het niet langer uit. Hij moest zich bewegen, bezig zijn, of hij voelde, dat hij staande in slaap zou kunnen vallen.

Brand was in den wagen gekropen en had reeds lang den strijd tegen Morpheus opgegeven. Raffles kon hem op tien pas afstand hooren snurken.

Eindelijk hoorde hij wat. Hij spitste de ooren, want het scheen hem toe, dat het kiezel tusschen de rails kraakte.

Na nogmaals aandachtig te hebben geluisterd, hoorde hij nu duidelijk voetstappen naderen.

Zware, dreunende voetstappen, zooals Henderson zeker niet zou loopen. Juist wilde hij zich verwijderen en zich verstoppen, om ongezien te kunnen waarnemen, toen er twee gestalten uit de duisternis opdoemden en recht op hem af kwamen. Zijn adem stakte hem in de keel. Zou hij nu schipbreuk moeten lijden in de haven?

Hij had geen tijd meer om iets te ondernemen en wachtte lijdzaam af, wat het einde hiervan zou zijn.

Twee spoorwegwerkers, met de handen in hun zakken, naderden met afgemeten passen.

Even keken zij de lange gestalte aan en mompelden daarna even kalm:

— Genavond!

— Genavond, groette Raffles terug, verbaasd over de laconieke houding der twee mannen.

Toen zij eenige stappen verder waren, keerde

één hunner zich om en riep Raffles na: Bedonderd baantje, hè Dick. Sterkte in je knieën, hoor!

— Verd... salamander! riep Raffles terug om in den stijl te blijven.

Er werd van weerskanten even gelachen om deze ruwe scherts en de rust en stilte keerde weer.

De arbeiders hadden Raffles blijkbaar voor een der hunnen, met wien zijn gestalte overeenkomst toonde, aangezien.

En nog steeds was er niets van Henderson te zien of te hooren.

Na een paar minuten hoorde Raffles echter wederom een hem vreemd voorkomend geluid.

Het was alsof een met korte slagen loopende stoommachine naderde.

Raffles keek scherp uit, maar zag nergens een licht, tot hij plotseling uit de duisternis, vlak vóór zich, op de rails een reusachtig iets zag opdoemen.

Hij begreep niet, wat het wezen kon, maar eensklaps kon hij de omtrekken van een groote vrachtauto onderscheiden. Hij naderde een paar passen en ja... daar zag hij het, het was de vrachtauto met Henderson op de bestuurdersplaats.

Wat was er dan gebeurd?

Toen Henderson de auto gevonden had en zich op weg begaf naar het emplacement, bedacht hij onderweg, dat het lang niet gemakkelijk zou zijn de kratten met de zware onderdeelen van de kanonnen van de goederenwagens naar de auto te transporteeren, om welke reden hij een plannetje maakte, dat hij niet aarzelde ten uitvoer te brengen, toen hij het houten hek, dat het emplacement van den straatweg scheidde, bereikt had.

Hij liet den wagen stil staan en begon doodkalm, alsof het de gewoonste zaak van de wereld gold en alsof dit dagelijks in zijn practijk te pas kwam, het hek af te breken. Met zijn sterke knuisten had hij weldra een paar latten verwijderd en éénmaal zoo ver, ging het vlugger.

In eenige minuten had hij een opening gemaakt, groot genoeg om de auto door te laten.

Nu klom hij weer achter het stuurwiel en reed het emplacement op. Bij 't spoor gekomen, waarop naar zijn berekening de goederenwagen moest staan, hield hij nogmaals stil, haalde een dommekracht te voorschijn, die hij onder de as van de voorste wielen plaatste en in no time had hij het voorste gedeelte op de rails staan.

Met de achterwielen deed hij evenzoo, zette vervolgens de ventielen van alle vier de wielen open, zoodat een flinke hoeveelheid lucht kon ontvlieden en de banden aardig plat waren.

Hij wist uit ondervinding, dat hij op deze

wijze, door voorzichtig te sturen, op de rails kon rijden. hetgeen ook werkelijk 't geval bleek te zijn.

Aldus kwam hij bij Raffles, die zich inderdaad verrukt toonde over de vindingrijkheid van zijn trouwen chauffeur.

Brand werd nu op niet erg zachtzinnige wijze wakker gemaakt. Binnen het kwartier waren de zware kratten overgeladen. Een werkje, waarmee anders zeker een uur of langer was heen gegaan en dat dan veel grooter inspanning zou hebben geëischt.

Toen de drie mannen op het punt stonden met de auto weg te rijden, klonk de stem van Raffles door de stille nachtlucht:

— Halt! riep hij, daar zouden we waarlijk iets vergeten. Gauw de verfpotten en de kwas-ten.

De mannen sprongen van de auto, haalden de verfpotten uit den goederenwagen te voorschijn en begonnen de witte cijfers, die aan elken kant onderaan den wagen stonden, met zwarte verf te overschilderen.

— De wagen moet vlug een ander nummer hebben, anders is ons complot onmiddellijk ontdekt, merkte Raffles op.

— Welnu, wat zou dat? vroeg Brand, dat hindert toch immers niet!

— Neen, het hindert wel niet, maar voor mij is de aardigheid er dan voor een groot gedeelte af. Ik zou het juist leuk vinden, als niemand er wat van begreep en de wagen ook zoek bleef.

— Dat bereik je toch niet met oververven, zei Brand, na even nagedacht te hebben, want als er werkelijk een ernstig onderzoek wordt ingesteld, dan zal bij vergelijking spoedig blijken, dat er óf een dubbel nummer, óf een niet bestaand nummer op den wagen staat...

— Je hebt gelijk, Charles, viel Raffles hem in de rede, dan moeten we er iets anders op vinden.

— Wat zou je er op kunnen vinden? hernam Brand, ik zou het gevalletje maar zoo laten staan.

— Wacht eens, zei Raffles, zonder zich aan het laatste gezegde van zijn vriend te storen, ik geloof, dat ik er iets op weet.

— Waar is dat gat in het hek, James? Laat mij dat eens zien.

Beide mannen verdwenen even in de duisternis, om weer spoedig te komen opdagen.

— Ik weet er al iets op, Charley, pracht mop, help een handje.

Raffles liep op den goederenwagen toe, schoof de twee ijzeren verlengstukken weer tegen de rails en liet den wagen doodgewoon derailleren.

De weg was hier sterk hellend, zoodat zij den wagen met weinig moeite aan het rijden

brachten. Weldra was hij het gat van het hek doorgeloodst en stond hij op den straatweg.

— Vooruit! riep Raffles, terwijl hij met Henderson uit alle macht bleef duwen.

— Pas op! gilde Brand, jullie rijden hem het water in.

— Dat moet ook! riep Raffles terug, terwijl hij zijn spieren spande en uit alle macht duwde.

Brand hielp nu ook mee, zoodat de glooiing, die uit zware bazaltblokken bestond, weldra bereikt was. Eenmaal zoover, ging het snel. De wagen zeulde met een zwaar, kletterend geluid de glooiing af, zakte met een vervaarlijken plons in het drabbige water, sloeg toen over den kop en bleef, met de wielen juist onder de wateroppervlakte, liggen.

— Dat zal hun eenige dagen kosten om den wagen weer op te visschen, was het eenige dat Raffles zeide, waarop zij zich alle drie naar de auto haastten, om de terugreis naar Londen te aanvaarden.

Toen zij daar aankwamen en den weg naar huis insloegen, kwamen juist de eerste krantenjongens op straat met een extra ochtend-editie.

— Lees de sensationeele diefstal van de Duitse kanonnen! Een goederenwagen met oude houwitsers gestolen! Een ondoorgrondelijk raadsel. Een vreemdsoortige dievenbende verschalkt de regeering! Bekwame detectives aan het werk gezet!

Dit waren de kreten, die Raffles en Brand door het zeildoek van hun auto heen hoorden. Maar Henderson reed onverstoord door, alsof hij met de zaak niets uitstaande had en na een half uur had hij de twee inzittenden plus de ongewone vracht door het poortje en door den achtertuin in het laboratorium van den Grooten Onbekende gebracht.

Het was zes uur in den ochtend en een bloedroode zon, die juist opgegaan was, trachtte den grijzen nevel, die nog over Londen hing, te doorboren.

Zij slaagde daarin slechts ten deele en vooral in de City bleef de mist erg hangen.

Dit was ook het geval in de lanen en op de perken van Hyde Park, een der bekendste en fraaiste parken van de wereldstad, zoo terecht de longen van Londen genoemd.

Nevelflarden dreven hier en daar over de door den dauw nog vochtige gazons en ook over de breede, eigenaardig gevormde waterpartij, algemeen bekend onder den naam Serpentine.

Midden in den zomer, vooral in de vacantie en op vrije Zaterdagmiddagen, wemelt het op dit water van wherries en punts, de kleine, ranke bootjes, waarin de Londensche jeugd zich zoo

heerlijk weet te vermaken en koelte te zoeken wanneer het warm is.

Thans lag dit water stil en verlaten. Nergens was een levend wezen te ontdekken, zelfs de lanterfanters en de dienstmeisjes, die met de aan hare zorgen toevertrouwde kinderen het eerst op het appèl verschijnen, schitterden nog door afwezigheid.

Dus was er niemand om te genieten van de heerlijke ochtendstilte, die nog over het park hing... niemand?... ja toch... daar spoedden zich drie mannen naar een der uitgangen.

Wat hadden die zoo vroeg in het park uitgevoerd?...

Dat wil ik u vertellen, want er was geen sterfeling, die hen had kunnen gadeslaan.

Was er dan niemand?... En die eenzame gestalte dan, die daar stil en onbewegelijk, roerloos als een standbeeld, dicht aan den oever van de Serpentine stond?

Wat was dat voor een man? Wat was dat voor een eigenaardig gevormd hoofddekseel, dat die man op het hoofd droeg? En waarom had hij een stok in de hand, een stok, die een eind boven het eigenaardige hoofddekseel uitstak?

Nog ruim een uur bleef de zonderlinge, roerlooze gedaante onopgemerkt staan. Toen kwamen de eerste bezoekers het park in en allen zonder onderscheid bleven met eenige verwondering staan kijken naar den eenzamen soldaat, die in zijn roode tuniek met de zware berenmuts op en het geweer plichtsgetrouw bij den voet op wacht stond bij drie kanonnen, zoogenaamde houwitsers, van een vreemd, onbekend oud model.

Allen, die het park doorwandelden, bleven eenige oogenblikken kijken en verwijderden zich dan weer schouderophalend.

Blijkbaar begreep niemand er iets van.

De groote, zware gangklok in de hall van Scotland Yard sloeg acht uur, toen de deur der kamer van den hoofd-inspecteur Phileas Baxter openging en deze waardige heer met zijn roodblonden baard binnentrad.

Hij haalde de gordijnen op en schoof een raam open, waarna hij met langzame schreden naar zijn lessenaar ging.

Op het blad van zijn bureau lag een briefje, dat hij nu eerst opmerkte en opnam om het te lezen. Naarmate hij verder kwam, toonde hij zich opmerkzamer, tot hij het met een onderdrukten vloek op het blad liet vallen en zich met de rechterhand over het voorhoofd streek.

Het briefje luidde:

Geachte Heer Baxter,

Het spijt mij meer dan ik u zeggen kan,

dat ik u en uwe ondergeschikten eenige dagen vergeefschen arbeid heb bezorgd. Maar de omstandigheden lieten mij geen andere keus. Ik was zelf het slachtoffer van een handigen oplichter. Nu ik echter de handen vrij heb, kan ik u wel mededeelen, dat het mij bekend is, dat hij van plan is ze hedenochtend in Hyde Park op te stellen. Ook heb ik gehoord van het meer dan dwaze voornemen om een soldaat van de Koninklijke Garde te voet te noodzaken er de wacht bij te betrekken. Aan dit laatste meen ik echter te moeten twijfelen. U begrijpt natuurlijk wel, waar het hier om gaat. Ik bedoel den diefstal van de Duitse houwitsers.

Het voornaamste voor u echter is het feit, dat de dief van plan is heden ochtend in een vermomming zijn opwachting te maken bij den minister van defensie in zijn bureau in Downingstreet, waar, zooals u weet, het departement van Oorlog is gevestigd. Door een gelukkig toeval ben ik te weten gekomen, in welke vermomming hij den Minister wil naderen, teneinde door een of andere gefingeerde verklaring een belooning machtig te worden. Hij is van plan te komen in een gewoon burgerpak met een bolhoedje op het hoofd, dat een in het beginstadium van kaalheid verkeerende pruik dekt. Ook draagt hij een valschen roodblonden baard. Dit geheim weten alleen u en ik. Doe er uw voordeel mee. Iemand, die het goed met de politie meent,

Toen Baxter dit vreemde schrijven gelezen had, drukte hij op een belknop en verzocht den binnentredenden agent, inspecteur Sullivan te roepen.

De man kwam echter na enkele minuten met de boodschap terug, dat inspecteur Sullivan vertrokken was naar Newbury, waar hij een belangrijke conferentie met verschillende spoorwegautoriteiten zou hebben.

— Zoo, is inspecteur Sullivan er niet, nu, dan zullen we hem direct telegrafeeren... of neen, laat ook maar, ik zal er zelf wel voor zorgen.

Met deze woorden ontsloeg hij den agent.

— Ik had Sullivan gaarne de eer gegund, den dief in hechtenis te nemen, zei Baxter bij zich zelf, maar nu hij er niet is, moet hij den wil maar voor de daad nemen. Ik zal zelf wel gaan.

Baxter keek op zijn horloge. Het was kwart over acht. Hij had dus nog drie kwartier den tijd. Hij besloot daarom te gaan loopen, om zoodoende onopgemerkt Downingstreet te kunnen naderen en er een oogje in het zeil te houden, opdat zijn man hem niet kon ontsnappen. Zoo-

dra hij zekerheid had, dat de vogel binnen was, zou hij telefoneeren om assistentie.

Welgemoed ging hij op weg.

Om kwart voor negen precies trad de particuliere secretaris van den minister van oorlog het kabinet van zijn meester binnen en zag op diens lessenaar een open briefje liggen.

Hij nam het op en las:

Excellentie,

Tot mijn groote eer en met zekeren trots, dien u mij wel niet euvel zult duiden, kan ik uwe Excellentie mededeelen, dat ik er in geslaagd ben den dief van de Duitsche houwitsers, die nu reeds eenige dagen zoek zijn, te achterhalen. Ik heb hem echter niet kunnen arresteeren, maar dit is ook niet noodig, daar ik door een bijzonder toeval te weten ben gekomen, dat hij van plan is zich hedenochtend, vermomd met pruik en blonden baard, naar het bureau van uwe Excellentie te begeven, om van u onder het een of ander voorwendsel een belooning machtig te worden voor het terecht brengen van de verdwenen kanonnen. Het zal zaak zijn, dat uwe Excellentie zich in verbinding stelt met Scotland Yard, om den man te laten arresteeren. U zult mij ten goede houden, dat ik mijn naam niet noem, maar teeken intusschen met verschuldigd en eerbied

X Y Z.

De secretaris van den minister was, hoe door-kneed ook in zaken van politieke beteekenis, een leek in de boosheid en wist niets af van intriges en ongeteekende brieven. Toch nam hij dat briefje niet voetstoots in goeden ernst aan. Hij dacht aan een mystificatie, terwijl het feit, dat dit briefje hier blijkbaar door een ingewijde was bezorgd, hem niet weinig imponeerde.

Hij informeerde daarom eerst bij de bodes, maar daar niemand iets van de zaak afwist, nam hij het besluit de politie op te bellen.

Scotland Yard informeerde hem, dat een dergelijk bericht ook daar vroeg in den ochtend was aangekomen en dat een der chefs zich persoonlijk met de zaak zou belasten.

De secretaris was hierdoor gerustgesteld en zag met eenig ongeduld de komst van den politie-ambtenaar tegemoet. Deze liet echter geruimen tijd op zich wachten en hoe meer het uur naderde, waarop de dief zich zou aanmelden, hoe ongeruster de secretaris werd.

Het was intusschen niet te verwonderen, dat de politie-inspecteur niet kwam opdagen, want Baxter had eerst even een kijkje genomen in

Hyde park, waar hij inderdaad de kanonnen aan den oever van de Serpentine had zien staan en nog wel onder bewaking van een lid van de Koninklijke Garde. Hij verdiepte zich niet in dit feit, maar, daar hij inzag, met een handig lid van het edele gilde te doen te hebben, haastte hij zich naar Downingstreet, waar hij ongezien een plaatsje wist te bemachtigen, waar hij den ingang van het Ministerie van Oorlog kon overzien.

Hij had daar reeds eenigen tijd gestaan en het uur, dat als het tijdstip voor de komst van den dief was aangegeven, naderde meer en meer, maar nog steeds had hij niemand gezien, die aan de beschrijving in den brief beantwoordde.

Hij werd ongeduldig en besloot een ander plaatsje uit te zoeken. Hij deed dit zeer omzichtig en met de bedoeling, dat niemand hem zou zien, maar in dergelijke gevallen wekt dit juist de achterdocht op en het kon dan ook niet uitblijven of Baxter werd door verschillende personen met wantrouwende blikken gadeslagen.

Ook op het ministerie van oorlog bleef hij niet ongemerkt.

Daar de minister nog niet op zijn bureau aanwezig was, bleef de secretaris in het kabinet en wierp nu en dan een oogje door het venster op straat.

Bij een dezer gelegenheden merkte hij Baxter op, die van een portiek van een huis aan de overzijde naar een andere portiek snelde.

De secretaris merkte ook op, dat die man een blonden baard droeg. Hij werd onrustig en belde.

De verschijnende bode droeg hij op eveneens een oogje in het zeil te houden en deelde hem mede wat hij zooeven gezien had.

Na tien minuten herhaalde zich het spelletje van zooeven. Het was nu bijna half tien en Baxter was in zijn nerveuzen toestand wederom van plaats verwisseld.

De bode trad nu ongeroepen binnen en stelde den secretaris er van in kennis, dat hij den man met den blonden baard nu ook had gezien.

Beiden zagen doodsbleek. Als nu de politie maar kwam, dachten zij.

Een stelde voor nogmaals Scotland Yard op te bellen, waarop de secretaris eerst wilde ingaan, maar waar hij bij nader inzien toch van af zag, omdat hij het per slot van rekening toch wel wat kinderachtig vond, daar het bureau er hem van in kennis had gesteld, dat een der inspecteurs zich met de zaak had belast.

Het had intusschen half tien geslagen en plotseling zagen de aanwezigen in het kabinet van den minister, hoe de man met den blonden

baard zijn portiek verlaten had, de straat overgestoken was en blijkbaar het gebouw wilde binnentreden.

— Allemaal naar beneden, commandeerde de secretaris, wij moeten dien man beletten hier binnen te komen.

En met groote vaart stoven allen, de secretaris inclus, de trappen af, naar beneden.

Zij kwamen geen oogenblik te vroeg. Juist stond Baxter op het punt de trappen te bestijgen, toen er drie mannen op hem kwamen toegevolgen en voor hij er op bedacht was, werd hij door een van voren aangegrepen, door een ander van achteren, zoodat hij bijna het evenwicht verloor, terwijl een derde uit alle macht aan zijn blonden baard stond te trekken en hem toeschreeuwde:

— Ha, daar hebben we dien gemeenen dief! Dacht je ons te bedotten? Neen hoor, dan moet je vroeger opstaan. Doe af dien baard! Doe af die valsche pruik, zeg ik je!

Een ruk aan zijn spaarzaam wordend haar, bracht Baxter de tranen in de oogen.

Ofschoon hij zich alle moeite gaf zich bekend te maken, lieten zijn aanvallers hem daartoe geen tijd en bleven aan zijn haar, baard of kleeren plukken, alsof zij van plan waren aldus zijn identiteit te weten te komen.

Terwijl het tumult op zijn hevigt was en er hoe langer hoe meer menschen kwamen toegevoelen, naderde van de trapzijde een bekende figuur. Het was een tamelijk lange, slanke gestalte, gekleed in donker costuum met zwart lakensche, met donkerroode zijde gevoerde cape om en met den traditioneelen hoogen, zijden hoed op het hoofd.

Het was Lord William Aberdeen, die waarschijnlijk een bezoek bij een der ministers had afgelegd. Hij bleef eenige oogenblikken het vreemde tooneeltje aanzien.

Toen zei hij met een flauwen glimlach op de lippen:

— Maar inspecteur, hoe komt u in zoo'n eigenaardig parket, wat is er gebeurd, dat men u zoo? . . .

— O Mylord, riep Baxter uit, zoodra hij zag wie hem toegesproken had, o Mylord, wees zoo goed en zeg toch tot deze menschen wie en wat ik ben. Er moet hier een enorme vergissing in het spel zijn. Men moet mij voor een ander aanzien.

De vergissing was nu spoedig opgehelderd en terwijl Baxter Lord Aberdeen met tranen in zijn oogen dankte voor diens tusschenkomst, begaf deze laatste zich naar buiten en verwijderde zich met zijn gewonen veerkrachtigen tred.

Inspecteur Baxter, die van zijn aanvallers allerlei excuses had te aanvaarden, begaf zich

met het gezelschap naar boven, naar het particuliere cabinet van den minister, waar men het briefje van den onbekende had gevonden, dat de aanleiding voor deze vergissing was geweest.

Maar hoe zij ook zochten, zij konden het niet meer vinden, wel echter een ander, dat wederom op dezelfde plaats op den lessenaar van den minister was neergelegd en wel op dezelfde geheimzinnige manier als het voorgaande.

Dit briefje luidde:

Zeër geachte heer Baxter en allen die zich bij hem bevinden. Tot mijn grooten spijt heb ik u allen eenige onaangename oogenblikken moeten bezorgen. Het was echter onvermijdelijk en ge moet maar denken: na regen komt zonneschijn. En deze zonneschijn is thans voor u aangebroken, daar ge met vreugde zult hebben geconstateerd, dat de kanonnen, waar zoo veel dagen naar gezocht is, thans terecht zijn en keurig opgesteld staan in Hyde Park, waar ze beter passen dan in Kensington Gardens, waar ze geheel uit den toon zouden zijn gevallen. Ik heb de regeering daardoor heel wat kosten bespaard, terwijl ik haar tevens een lesje heb gegeven in schoonheidsleer, die ze schandelijk zou hebben verwaarloosd. Ook zal haar dit avontuur een les zijn, dat ze toch vooral niet slordig met dergelijke zendingen moet omspringen. Men ziet hoe gemakkelijk het is iets te stelen, zelfs al is het voorwerp in kwestie zoo zwaar als 'n kanon.

De eenige last, dien ik u moet veroorzaken is het ophalen van den goederenwagen, waarin de kanonnen werden vervoerd. Deze wagen ligt in het water van de Theems bij Windsor, tegen den uitersten pijler aan de rechterzijde. Met een rijdende kraan is het 't werk van een oogenblik.

Inspecteur Baxter zal zich natuurlijk met genoegen met dit werk belasten, het zal zijn naam voor eeuwig aan deze opzienbarende zaak verbinden. Wat mij betreft, ik heb mij voor mijn moeite meenen te moeten schadeloos stellen, door als aandenken den gouden penhouder van den minister, dien ik op zijn inktkoker zag liggen, mede te nemen. Dit souvenir zal mij in staat stellen steeds met genoegen aan dit avontuurtje terug te denken.

Ontvang allen een hartelijken groet van

JOHN RAFFLES
(Gentleman-Inbreker).

— Wel verd . . . was alles wat Baxter kon uiten, nadat hij het briefje ten einde had gelezen en het als een prop in zijn vuist verkreukelde.

Een half uur later werd tot groote hilariteit van de menschenmenigte, die zich in Hyde Park verzameld had, de wassen pop, die, gekleed in de uniform van de Koninklijke Garde te voet, de wacht bij de kanonnen had gehouden, op een handkar geladen en met een kleed overdekt, weggereden, terwijl een week later, midden in den nacht, de kanonnen uit het park

verwijderd en naar Kensington Gardens werden overgebracht.

De politie wilde den Grooten Onbekende toonen, dat met haar niet te gekscheren valt en dat de wil van de regeering ten slotte toch sterker is dan die van een inbreker, al is die er toevallig ook nog gentleman bij.

Maar dat er in het huis van Lord William Aberdeen hartelijk om al dit gedoe gelachen werd, behoeft wel geen betoog.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De schilderij vervalsching

**VERRAS UW VROUW, MAAK HAAR EENS BLIJ,
GE SPINT ER ZELF ZIJDE BIJ!**

Een modern goed Kookboek

met ruim 600 recepten uit de praktijk. Het behandelt niet alleen de dagelijksche keuken, maar ook de voorgerechten, gebak, warme en koude dranken, inmaak, enz.

Alles met eenvoudige, duidelijke bereidingswijze. Het boek is 224 pagina's groot, keurig papier, fraai gedrukt en wordt tijdelijk, gebonden in stevige linnen band geleverd tegen den ongelooflijk lagen prijs van

95 cent

Franco toezending volgt na ontvangst van postwissel of storting op postrekening No. 60092

N.V. ROMANBOEKHANDEL, Leidschegr. 72 D, AMSTERDAM C.

UNIEKE BOEKEN-AANBIEDING

CAMPAGNE'S WOORDENBOEKEN

3 deelen — f 7.90 — 3 deelen

De beste en goedkoopste. Drie omvangrijke, keurig gebonden deelen. Naast een goede woord-vertaling vindt men in deze woordenboeken ook de meer gebruikelijke uitdrukkingen. Uitnemend geschikt voor school, bij studie en op kantoor.

De 3 deelen totaal kosten slechts f 7.90, afzonderlijk f 2.90 per deel.

Betaling kan geschieden in maandelijksche termijnen van f 1.— of meer.

I. Fransch-Nederl. en Nederl.-Fransch, omvang 1452 blz., 10e druk.	II. Duitsch-Nederl. en Nederl.-Duitsch, omvang 1308 blz., 10e druk.	III. Engelsch-Nederl. en Nederl.-Engelsch, omvang 1438 blz., 12e druk.
--	---	--

GOEDE RAAD

Een complete vraagbaak voor huisvrouw en gezin. Een zeer praktisch en handig boek, dat steeds goede raad verschaft, o.m. op het gebied van ziekenverpleging, voedingsleer, eerste hulp bij ongelukken, spel, verzorging, opvoeding der kinderen, verzorging van huis en huisdieren, woninginrichting, maken en verzorgen van kleding, verzorging van planten en huisdieren, ontspanning en sport, etiquette, beschaafde vormen, geldbelegging, belasting enz. enz.

Het boek bevat 800 kolommen druks en 32 pagina's illustraties.

Tijdelijk franco voor slechts f 2.45

MAAK HET ZELF

Hoe dikwijls slaakt U niet de verzuchting: „Kon ik dat maar zelt even repareren!" Hier is uw leermeester! Een uitgave met een even omvangrijke als veelzijdige inhoud. Een ieder kan aan de hand van deze uitstekende handleiding zelf allerlei praktische en aardige dingen zelf vervaardigen en veel voorkomende reparaties zelf verrichten. Bovendien geeft het boek nog: goochelen, puzzelen, kaarttrucs, vliegsport enz. enz. Een uitvoerig register verwijst voor elk onderwerp onmiddellijk naar de bladzijde, die U noodig hebt.

„Maak het Zelf" is in sterke band gebonden en kost slechts f 3.25

BON in te zenden aan N.V. ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, Leidschegracht 72, Amsterdam C. Postrekening 60092.

Ondergeteekende verzoekt te zenden:

en wenscht het verschuldigde te betalen: ineens / in maandel. termijnen van f

Het contante bedrag / de eerste afbetaling ad f is heden aan uw adres verzonden.

^{*)} doorhalen wat niet wordt gewenscht.

Naam

Adres

(R)

1
CENT

Miss Blanche

VIRGINIA